

การวิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

กรกฎาคม 2554

การวิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”



สารนิพนธ์
ของ
ปิยะพงษ์ เลาศรีรัตน์ชัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

กรกฎาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

กรกฎาคม 2554

ปิยะพงษ์ เลาศรีรัตนชัย. (2554). *การวิเคราะห์คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”*. สารนิพนธ์ กศ .ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ ญาณิสสา บุรณะชัยทวี.

งานวิจัยนี้วิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” โดยใช้ข้อมูลทางภาษาจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ ในงานวิจัยชิ้นนี้ใช้เกณฑ์ด้านชนิดของ คำ, หน่วยนามกระบวนการและหน่วยนามผลลัพธ์ ในการพิจารณาวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษา พบว่า 1) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” และ “ความ” แบ่งเป็น 2 ปรากฏการณ์คือการปรากฏร่วมที่เป็นการแปลงเป็นนามแท้และการปรากฏร่วมที่เป็นการแปลงเป็นนามเทียม 2) คำกริยาแสดงการกระทำ , คำกริยาไม่แสดงการกระทำและคำคุณศัพท์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” เป็นการแปลงเป็นนามแท้ 3) คำนามและคำไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” และ “ความ” เป็นการแปลงเป็นนามเทียม 4) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ได้แก่ คำกริยาแสดงการกระทำ , คำกริยาไม่แสดงการกระทำ 5) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ได้แก่ คำกริยาไม่แสดงการกระทำ , คำคุณศัพท์ 6) ความแตกต่างของคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มี 2 ลักษณะคือ การแปลงเป็นนามที่คำหนึ่งแสดง การกระทำและอีกคำหนึ่งแสดงคุณลักษณะ , การแปลงเป็นนามที่คำหนึ่งแสดงสาเหตุและอีกคำหนึ่งแสดงผล

AN ANALYSIS OF CO-OCCURRENCE BETWEEN WORDS AND THE NOMINALIZATIONS

/kaan/ AND /khwaam/.

AN ABSTRACT

BY

PIYAPONG LAOSRIRATTANACHAI



Presented in Partial Fulfillment of the requirement for the
Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

July 2011

Piyapong Laosrirattanachai. (2011). *An analysis of co-occurrence between words and the nominalizations /kaan/ and /khwaaam/*. Master Thesis, M.Ed. (Educational Linguistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Yanisa Buranachaithawee.

This research analyzed the co-occurrence between words and the nominalizations *kaan* and *khwaaam* in Thai. The data were collected from the Thai Concordance Program. Parts of speech, Process nominal and Result nominal were used to account for the data. The research revealed that 1) There are 2 phenomena which co-occur with the morphemes *kaan* and *khwaaam*; one is a nominalization while the other one is not a nominalization. 2) Action verbs, non-action verbs and adjectives which co-occur with the nominalizations *kaan* and *khwaaam* are real nominalizations. 3) Nouns and function words which co-occur with the nominalizations *kaan* and *khwaaam* are pseudo-nominalizations. 4) Words which co-occur with the nominalization *kaan* can be both action verbs and non-action verbs 5) Words which co-occur with the nominalization *khwaaam* can be both non-action verbs and adjectives 6) There are 2 different types of words which co-occur with both of the nominalizations *kaan* and *khwaaam*: 1) Action nominalization and attribute nominalization. 2) Causing nominalization and resulting nominalization.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ”
และ “ความ” ของ ปิยะพงษ์ เลาศีร์รัตนชัย เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ญาณิสสา บุญชะชัยทวี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตนพร)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรรยา)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ญาณิสสา บุญชะชัยทวี)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิตสาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(อาจารย์ ดร. วาณี อรรจน์สาธิต)

วันที่.....เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2554

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากอาจารย์ญาณิสสา บุรณะชัยทวี ผู้ซึ่งคอยให้คำปรึกษา รับฟังปัญหา รวมถึงชี้แนะแนวคิดต่างๆมากมายแก่ผู้วิจัย แม้ว่าท่านจะมีตารางงานที่แน่นขนัดแต่ท่านก็พร้อมที่จะเสียสละเวลาแม้ในวันหยุดพักผ่อนของผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกเลื่อมใสในจิตวิญญาณความเป็นครูของท่านที่ไม่เพียงมุ่งมั่นสั่งสอนศิษย์ให้มีความรู้แต่ยังส่งเสริมจริยธรรมในการเป็นคนดีของสังคมและเป็นพลังในการขับเคลื่อนอนาคตของชาติ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างที่สุด จึงขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรรยา ที่ได้กรุณาคอยชี้แนะแนวทางที่น่าสนใจต่างๆในการทำงานวิจัยครั้งนี้รวมถึงหนังสือดีๆมากมายที่ท่านพร้อมจะให้ผู้วิจัยหยิบยืมไปอ่านเพื่อหา แนวคิดใหม่ๆอยู่เสมอเพราะเพียงหวังให้ลูกศิษย์ได้ความรู้มากกว่าที่จะกลัวทรัพย์สินเสียหาย

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล อาจารย์ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา อาจารย์วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร และอาจารย์ Nicole Lasas ที่ปูพื้นฐานและปลูกฝังรากเหง้าแห่งความรู้ด้านภาษาศาสตร์จนทำให้ผู้วิจัยรักและมีปณิธานแน่วแน่ที่จะเป็นนักภาษาศาสตร์ที่ดีตลอดจนนำความรู้ที่มีนี้ไปต่อยอดให้ศาสตร์แขนงนี้เจริญเติบโตต่อไป

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อสมภาพ- คุณแม่จรรยาพร เลาศรีรัตนชัย ผู้ให้กำเนิดผู้วิจัยที่คอยให้กำลังใจสนับสนุนในทุกๆเรื่อง ทำงานหารายได้เลี้ยงครอบครัวอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยด้วยหวังให้ผู้วิจัยมีความเจริญก้าวหน้าในชีวิต มิใช่เพียงแค่อุตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการวิจัยแต่ยังรวมถึงตั้งแต่วินาทีแรกที่ผู้วิจัยลืมตาดูโลกจวบจนวินาทีปัจจุบันของชีวิตผู้วิจัย ผู้วิจัยยังขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัว นางสาวปิยะดา-นางสาวปิยะวรรณ-นางสาวปิยะนุช เลาศรีรัตนชัยที่คอยดูแลเอาใจใส่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ท้ายสุดผู้วิจัยขอขอบคุณผองเพื่อนและเหล่าน้องๆที่คอยให้กำลังใจตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยทำการศึกษาระดับปริญญาโท ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยสู้และก้าวไปข้างหน้าได้จนประสบความสำเร็จเช่นปัจจุบัน

ปิยะพงษ์ เลาศรีรัตนชัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ชนิดของคำ	6
คำไวยากรณ์	18
หน่วยคำเติม	21
การแปลงเป็นนาม	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	31
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
กรอบการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
การวิเคราะห์การแปลงเป็นนามโดยใช้หลักสัทวิทยา.....	39
การวิเคราะห์การแปลงเป็นนามแท้และการแปลงเป็นนามเทียม.....	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
การวิเคราะห์ลักษณะความแตกต่างกรณีคำที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำ แปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในการแปลงเป็นนามแท้.....	52
5 สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ	62
ความมุ่งหมายของการวิจัย	62
วิธีดำเนินการวิจัย	62
สรุปผลการวิจัย	67
อภิปรายผลการวิจัย	68
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	70
บรรณานุกรม	72
ภาคผนวก	76
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	101

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ความถี่ในการปรากฏร่วมกับคำของรูปแบบการแปลงเป็นนาม	3
2 แสดงคุณสมบัติหน่วยนามกระบวนกร และหน่วยนามผลลัพธ์.....	23
3 คำร้อยละในการปรากฏร่วมกับคำของรูปแบบการแปลงเป็นนาม.....	38
4 แสดงการแปลงเป็นนามแท้และการแปลงเป็นนามเทียม.....	52



บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	34
2 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	35
3 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	35
4 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	36
5 รูปแบบโครงสร้างประโยค “การที่ค่าเงินบาทเกาะหลังเงินเยนเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เงินบาทมีความผันผวน”.....	50
6 รูปแบบโครงสร้างประโยค “การจะทำให้แบรนด์คงอยู่ต่อไปได้อีก 100 ปีต้องมีวิธีการอย่างเป็นระบบและลึกซึ้งกว่านั้น”.....	51
7 รูปแบบโครงสร้างการแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”.....	57
8 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “การไหว้”.....	58
9 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “การคิด”.....	58
10 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความรัก”.....	59
11 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความสวดย”.....	59
12 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “การไหว้พระ”.....	60
13 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความรักพวกพ้อง”.....	60
14 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความน่าตื่นเต้น”.....	61
15 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	64
16 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	65
17 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	65
18 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ	66

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การแปลงเป็นนามเป็นกระบวนการหนึ่งที่พบมากในภาษาไทยโดยเป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงชนิดของคำที่ยังไม่ได้เป็นคำนามรวมไปถึงวลีต่างๆให้กลายเป็นคำนามหรือนามวลี ตัวอย่างเช่น

(1) รัตนพลมักมีปัญหาเรื่องการคิด

จากตัวอย่างที่ (1) จะเห็นว่าเมื่อมีการเติมหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ลงหน้าหน่วยคำกริยา “คิด” แล้ว ผลที่ได้คือคำที่เกิดขึ้นกลายเป็นคำนาม

(2) การฟังเพลงขณะทำงานไปด้วยจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานได้

จากตัวอย่างที่ (2) จะเห็นว่ามีการเติมหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ลงหน้าวลี “ฟังเพลงขณะทำงานไปด้วย” ทำให้เกิดเป็นนามวลี

ทั้งนี้การแปลงเป็นนามโดยอาศัยวิธีการใช้หน่วยคำเติมสามารถทำได้ 3 วิธี (ศศิธร ธาตุเหล็ก. 2548) คือ

1. เติมหน่วยคำเติมหน้า

(3) การ → การเดิน / การวิ่ง / การนอน / การเรียน

(4) ความ → ความรัก / ความตาย / ความอดทน

(5) นัก → นักเรียน / นักร้อง / นักหนังสือพิมพ์

(6) ผู้ → ผู้ชาย / ผู้เฒ่า / ผู้ดี

(7) ที่ → ที่รัก / ที่ซัง

จากตัวอย่างที่ (3) – (7) จะเห็นว่ามีการเติมหน่วยคำเติมหน้าลงไปโดยใช้หน่วยคำแปลงเป็นนามต่างๆ เช่น การ-, ความ-, นัก-, ผู้-, ที่- มาเติมลงไป ซึ่งมีผลทำให้คำเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์จากเดิมเป็นคำนามนั่นเอง

2. เติมหน่วยคำเติมกลาง

(8) ตรวจ + อ้า → ตำรวจ

(ศศิธร ชาติเหล็ก. 2548)

จากตัวอย่างที่ (8) จะเห็นว่ามีการเติมหน่วยคำเติมกลางลงไปหน่วยคำ *ตรวจ* ทั้งนี้โดยใช้หน่วยคำเติม *อ้า* มาเติมลงไป ซึ่งมีผลทำให้คำเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ จากเดิมเป็นคำนามและรวมถึงความหมายก็เปลี่ยนไปด้วยนั่นเอง

3. เติมหน่วยคำเติมหลัง

(9) ศาสตร์ → ภาษาศาสตร์ / มนุษยศาสตร์

จากตัวอย่างที่ (9) มีการเติมหน่วยคำเติมท้ายลงไป ทั้งนี้โดยใช้หน่วยคำแปลงเป็นนาม *-ศาสตร์* มาเติมลงไป ซึ่งมีผลทำให้คำเปลี่ยนหน้าที่ทางไวยากรณ์ จากเดิมเป็นคำนามและรวมถึงความหมายก็เปลี่ยนไปด้วย

อย่างไรก็ตาม อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวว่าเหตุที่ภาษาไทยต้องมีการใช้การแปลงเป็นนาม นั้นเพื่อที่จะหาคำมาใช้แทนความหมายศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างเช่นพวกคำที่ลงท้ายด้วย *-ness, -ity, -ment* เป็นต้น หน่วยคำแปลงเป็นนามที่เป็นที่รู้จักมากที่สุดได้ในภาษาไทยได้แก่ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” โดยหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” เกิดขึ้นในช่วงสมัยกรุงสุโขทัยหรือศตวรรษที่ 13 ส่วนหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” เกิดขึ้นในช่วงสมัยกรุงศรีอยุธยาหรือครึ่งหลังศตวรรษที่ 17 (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2539) ทั้งนี้คำว่า “การ” นั้นแปลงมาจากภาษาสันสกฤตแปลว่า เรื่อง , กิจธุระ ส่วนคำว่า “ความ” นั้นแปลว่า เนื้อหาสาระ, คำพูด, คดี (Morev. 2006)

จากที่อินโก แพลก (Plag. 2010) ตั้งคำถามในงานเขียนของเขาว่า มนุษย์มีการเก็บคลังศัพท์ในระบบความคิดอย่างไร ระหว่างแบบเก็บทั้งคำ หรือแยกเก็บเป็นส่วน หรืออาจจะทั้งสองอย่าง และมนุษย์เรียกข้อมูลออกจากสมองมาใช้อย่างไร ทำให้ผู้วิจัยเริ่มสังเกตว่าคนไทยนั้นเมื่อต้องการจะสื่อสารโดยมีคำที่เกิดจากหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ประกอบอยู่ด้วยนั้น สื่อสารออกไปเพราะเคยชิน กับคำเหล่านั้น หรือสื่อสารออกมาอย่างมีหลักเกณฑ์ เพราะในความเป็นจริงแล้ว จะพบว่าการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันมีการใช้คำที่เกิดจากหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

ในการสื่อสารเป็นจำนวนมาก เราจะสามารถเก็บคำมากมายขนาดนั้นแบบทั้งคำได้จริงหรือ ผู้ใช้ภาษา อาจเก็บคำแบบ แยกส่วนคำโดยไม่รู้ตัวก็ได้ และหากเป็นเช่นนั้นจริง การจะวิเคราะห์หาหลักเกณฑ์ในการปรากฏร่วมกันระหว่างคำและหน่วยแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก

เนื่องจากหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้งสองเป็นหน่วยคำแปลงเป็นนามที่เป็นที่รู้จักและใช้กันมากที่สุด และยังพบว่ามีการปรากฏร่วมกับชนิดของคำหลายชนิด เมื่อพิจารณาการเกิดร่วมกันระหว่างคำและหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” พบว่า หลายครั้งที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จะปรากฏร่วมกับคำกลุ่มหนึ่ง และหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” จะปรากฏร่วมกับคำอีกกลุ่มหนึ่ง แต่อีกหลายครั้งก็ พบว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” กลับปรากฏร่วมกับคำชนิดเดียวกัน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ได้ทำการสำรวจการปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำ แปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ดังแสดงผลตามตาราง

ตาราง 1 ความถี่ในการปรากฏร่วมกับคำของรูปแบบการแปลงเป็นนาม

รูปแบบการแปลงเป็นนาม	ความถี่ (ร้อยละ)
การ-	51
ความ-	33
การ- / ความ-	16
รวม	100

ที่มา: อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2549).

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าเหตุใดคำบางคำจึงสามารถปรากฏร่วมกับ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้ทั้งสองหน่วยคำ ในขณะที่คำบางคำกลับปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” หรือ “ความ” ได้เพียงหน่วยคำใดหน่วยคำหนึ่งเท่านั้น และคำที่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” หรือ “ความ” ได้เพียงหน่วยคำเดียวนั้นมีหลักเกณฑ์อย่างไร

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ายังมีผู้วิจัยเกี่ยวกับเรื่องการปรากฏร่วมกันระหว่างคำ กับ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” อยู่ในจำนวนน้อย และงานวิจัยมักจะมุ่งประเด็นไปที่การ ปรากฏร่วมกันระหว่าง คำกริยาและคำคุณศัพท์ กับ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” เท่านั้น แต่จากการสำรวจของผู้วิจัยพบว่ายังมีชนิดของคำอีกหลายชนิดที่ยังมิได้มีผู้ใดให้ความสนใจ หยิบยกมาวิเคราะห์ เช่น คำนาม ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่” หรือคำแสดงทัศนะ “จะ” เป็นต้น นอกจากนี้ งานวิจัยที่มีอยู่ได้ ทำการวิจัยไว้เป็นระยะเวลาแล้ว อย่างไรก็ตามภาษาไม่เคยหยุดนิ่ง แต่ตรงกันข้ามกลับยังคงเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปเสมอ การปรากฏร่วมกันระหว่างคำและหน่วยคำแปลงเป็นนาม อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปจากงานวิจัยที่ผ่านมาในอดีต

ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงสนใจที่จะหาความแตกต่างระหว่างการเลือกใช้ หน่วยคำแปลงเป็น นาม “การ” หรือ “ความ” ในการแปลงคำใดๆเป็นคำนาม ผู้วิจัยจำแนกคำที่ปรากฏ ร่วมกับหน่วยคำ แปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” เหล่านั้นโดยใช้ชนิดของคำทั้งที่เป็นคำเนื้อหาและคำ ไวยากรณ์เป็น แนวทางเพื่อรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นว่า หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” สามารถปรากฏ ร่วมกับหน่วยคำชนิดใดได้บ้าง แล้วจึงหาความแตกต่างในกรณีที่ทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” สามารถปรากฏร่วมกับชนิดของคำชนิดเดียวกันได้ แล้วจึงสรุปหลักเกณฑ์ที่ครอบคลุมเพียงพอ และสามารถอธิบายการเลือกใช้ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในการแปลงคำใดๆเป็น คำนามได้ในระดับหนึ่ง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปลงเป็นนามของหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”
2. เพื่อวิเคราะห์การปรากฏร่วมกันระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

ความสำคัญของการวิจัย

1. ให้ความรู้ด้านการวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์เรื่องหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”
2. ให้ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีหน่วยนามที่สำคัญในภาษาศาสตร์ และผลที่ได้สามารถนำไป

ศึกษาต่อยอดในการวิเคราะห์หน่วยคำแปลงเป็นนามอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ข้อมูลภาษาที่ใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้มาจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่งด้วยกันคือ
 - 1.1 ข้อมูลภาษาจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติทางอินเทอร์เน็ต (วิโรจน์ อรุณมานะกุล . 2007 : ออนไลน์) อันเป็นโปรแกรมค้นคว้าคำหรือวลีที่อยู่ในบริบทต่างๆ ในเว็บไซต์ <http://www.arts.chula.ac.th/~ling>
 - 1.2 ข้อมูลจากการใช้ภาษาของคนทั่วไปในชีวิตประจำวัน
2. ผู้วิจัยสนใจที่จะวิเคราะห์คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” โดยจำกัดที่ระดับคำ และวลี ทั้งนี้จะศึกษาจากชนิดของคำแล้วจึงวิเคราะห์ในส่วนของระดับวลีต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. Process nominals (หน่วยนามกระบวนการ) หน่วยนามที่แสดงความเป็นกริยาออกมาได้อย่างชัดเจนโดยทำหน้าที่แสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์
2. Result nominals (หน่วยนามผลลัพธ์) หน่วยนามที่แสดงผลของเหตุการณ์หรือความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ชนิดของคำ (Parts of speech)

1.1 ชนิดของคำ

1.2 ชนิดของคำในภาษาไทย

1.2.1 ชนิดของคำในภาษาไทยในยุคแรก

1.2.2 ชนิดของคำในภาษาไทยในยุคกลาง

1.2.3 ชนิดของคำในภาษาไทยในยุคปัจจุบัน

2. คำไวยากรณ์ (Function words)

3. หน่วยคำเติม (Affix)

4. การแปลงเป็นนาม (Nominalization)

4.1 หน่วยนามกระบวนการ (Process nominal) และหน่วยนามผลลัพธ์ (Result

Nominal)

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลงเป็นนาม

1. ชนิดของคำ (Parts of speech)

ชนิดของคำ (Parts of speech) หรือ (Word classes) การแบ่งชนิดของคำเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยพลาโตและอริสโตเติล (ศศิธร ธาตุเหล็ก . 2548) โดยแบ่งคำเป็น 2 ชนิดคือ คำนาม และ คำกริยา ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นให้นักภาษาทั้งหลายเริ่มแบ่งชนิดของคำ ชนิดของคำเกิดจากกระบวนการในการแบ่งประเภทคำตามลักษณะหน้าที่ซึ่งมีความจำเป็นต่อการอธิบายระบบไวยากรณ์มาก ถึงแม้เราอาจไม่สามารถสรุปแน่นอนได้ว่าคำหนึ่งๆจัดเป็นคำชนิดใดได้เสมอไปก็ตาม ทั้งนี้เป็นเพราะคำหนึ่งๆสามารถจัดอยู่ในชนิดของคำได้มากกว่า 1 ชนิดนั่นเอง ยกตัวอย่างเช่น

- (1) ก. นายกฤษณ์เป็นคนดี
ข. นายกฤษณ์ทำงานดี

จากตัวอย่างที่ (1) จะเห็นว่า หน่วยคำ “ดี” ในตัวอย่าง (1) ก. และ ข. นั้นทำหน้าที่ทางไวยากรณ์แตกต่างกัน ทั้งที่เป็นคำเดียวกันกล่าวคือ หน่วยคำ “ดี” ในตัวอย่างที่ (1) ก. ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ขยาย “นายกฤษณ์” ในขณะที่ในตัวอย่างที่ (1) ข. นั้น หน่วยคำ “ดี” ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ขยายคำกริยา “ทำงาน” ปัญหาเช่นนี้ไม่ได้พบในทุกภาษา ยกตัวอย่างเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หน่วยคำ “ดี” นั้นในภาษาไทยจะจำแนกเป็นชนิดของคำได้ก็ต่อเมื่ออยู่ในรูปประโยคแล้ววิเคราะห์หน้าที่ตามบริบทนั้น ในขณะที่ภาษาอังกฤษมีหน่วยคำ “good” และ “well” แล้วจึงสามารถแบ่งได้ชัดเจนว่า หน่วยคำ “good” เป็นคำคุณศัพท์ และหน่วยคำ “well” เป็นคำวิเศษณ์

สำหรับภาษาไทยนั้นได้มีผู้พยายามแบ่งชนิดของคำมากมายหลายท่าน ผู้วิจัยจึงขอสรุปผลการแบ่งชนิดของคำออกเป็น 3 ยุคด้วยกัน ยุคแรกเป็นยุคการแบ่งชนิดของคำโดยพระยาอุปกิตศิลปสาร โดยท่านได้แบ่งชนิดของคำออกเป็น 7 ชนิด (พระยาอุปกิตศิลปสาร. 2535) ได้แก่

1. คำนาม เป็นคำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ ยกตัวอย่างเช่น
- (2) ก. เวลาไม่เคยรอใคร
- ข. บ้านของฉันอยู่จังหวัดนครปฐม
- ค. เจ้าสาวกลัวฝน
- ง. ออย่าตีหมา

จากตัวอย่างที่ (2) ก. – ค. หน่วยคำ เวลา บ้าน ฝน และ หมา เป็นคำนาม

2. คำสรรพนาม เป็นคำใช้แทนชื่อต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น
- (3) ก. มันไม่เคยรอใคร
- ข. หล่อนกลัวฝน
- ค. เขาตีหมา

จากตัวอย่างที่ (3) ก. – ค. หน่วยคำ *มัน หล่อน และ เขา* เป็นคำสรรพนาม

3. คำกริยา เป็นคำบอกอาการของคน สัตว์ สิ่งของ ยกตัวอย่างเช่น
- (4) ก. มันไม่เคยรอใคร
ข. ยุทธดณัยกั้วแมลงสาบ
ค. เขาตีหมา

จากตัวอย่างที่ (4) ก. – ค. หน่วยคำ *รอ กั้ว และ ตี* เป็นคำกริยา

4. คำวิเศษณ์ เป็นคำที่ใช้ประกอบกับคำอื่นเพื่อให้มีความต่างออกไป ยกตัวอย่างเช่น
- (5) ก. ลักษณะเป็นคนอ้วน
ข. พ่อเดินเร็ว
ค. ปากกาสีชมพู

จากตัวอย่างที่ (5) ก. – ค. หน่วยคำ *อ้วน เร็ว และ สีชมพู* เป็นคำวิเศษณ์

5. คำบุพบท เป็นคำสำหรับนำหน้านามและสรรพนาม ยกตัวอย่างเช่น
- (6) ก. ปากกาสีชมพูบนโต๊ะ
ข. เขาปลูกบ้านที่นครปฐม
ค. แม่เตรียมกับข้าวสำหรับมือคำ

จากตัวอย่างที่ (6) ก. – ค. หน่วยคำ *บน ที่ และ สำหรับ* เป็นคำบุพบท

6. คำสันธาน เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความให้ติดต่อกัน ยกตัวอย่างเช่น
- (7) ก. บุคคลที่ผู้วิจัยรักที่สุดคือพ่อแม่มานั้นผู้วิจัยจะไม่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง
ข. ยากอาจหมดอายุแล้วเพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งกิน
ค. ถ้าครูตั้งใจสอนและเด็กตั้งใจเรียน เด็กก็ต้องเข้าใจบทเรียนแน่นอน

จากตัวอย่างที่ (7) ก. – ค. หน่วยคำ *ดังนั้น เพราะฉะนั้น และ และ* เป็นคำสันธาน

7. คำอุทาน เป็นคำบอกเสียงต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น

- (8) ก. อู๊บบ!! ฉันพูดอะไรออกไปเนี่ย
 ข. อ้าว!! ผมนี่ว่าคุณไปกับเขา
 ค. เอ๊ะ!! กระเป๋าเงินผมละ

จากตัวอย่างที่ (8) ก. – ค. หน่วยคำ อู๊บบ อ้าว และ เอ๊ะ เป็นคำอุทาน

ต่อมาเป็นยุคกลาง วิจิตร ภาณุพงศ์ แบ่งชนิดของคำโดยใช้หลักกรอบประโยคทดสอบในการจำแนกชนิดของคำในวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกชื่อ “The Intersentence Relations in Modern Conversational Thai” โดยสามารถแบ่งได้เป็น 15 หมวดคำหลัก รวมทั้งสิ้น 26 หมวดคำย่อย (วิจิตร ภาณุพงศ์. 2543), (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์; ยุพาพรอน หุ่นจำลอง; และ สรัญญา เสวตมาลย์. 2546) ดังนี้

1. คำนามและคำกริยาชนิดต่างๆ

1.1 คำนาม

- (9) ก. แก้วแตกแล้ว
 ข. พัดลมเปิดอยู่

จากตัวอย่างที่ (9) ก. – ข. หน่วยคำ แก้ว, พัดลม เป็นคำนาม

1.2 คำกริยากรรม เป็นคำกริยาที่ไม่ต้องการกรรมมารับ

- (10) ก. แก้วแตกแล้ว
 ข. เขายืนอยู่

จากตัวอย่างที่ (10) ก. – ข. หน่วยคำ แตก, ยืน เป็นคำกริยากรรม

1.3 คำกริยากรรมย่อย เป็นคำกริยากรรมที่สามารถปรากฏหน้าคำว่า “กว่า” ได้

- (11) ก. พี่สูงกว่าน้อง
 ข. พ่อเข้มแข็งกว่าแม่

จากตัวอย่างที่ (11) ก. – ข. หน่วยคำ สูง, เข้มแข็ง เป็นคำกริยากรรมย่อย

1.4 คำกริยากรรม เป็นคำกริยาที่ต้องการกรรมมารับ

- (12) ก. เขาตีหมา
ข. ลุงปลูกต้นไม้

จากตัวอย่างที่ (12) ก. – ข. หน่วยคำ ตี, ปลูก เป็นคำกริยากรรม

1.5 คำกริยาทวิกรรมเป็นคำกริยาที่ต้องมีทั้งหน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรองมารับ

- (13) ก. ปองพลให้ชนมน้องอีกแล้ว
ข. อนุวัตรบอกความลับแก่เมลิสา
- จากตัวอย่างที่ (13) ก. – ข. หน่วยคำ ให้, บอก เป็นคำกริยาทวิกรรม

2. คำคุณศัพท์ ในหมวดคำคุณศัพท์นี้ วิจิตรได้จำแนกออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ประเภทที่ขยายคำนามเท่านั้น กับอีกประเภทหนึ่งคือสามารถขยายคำนามและทำหน้าที่เป็นกริยากรรมย่อยได้ด้วย

- (14) ก. พี่เป็นคนสูง
ข. พ่อเป็นคนเข้มแข็ง
ค. พี่สูงกว่าน้อง
ง. พ่อเข้มแข็งกว่าแม่

จากตัวอย่างที่ (14) ก. – ข. หน่วยคำ สูง, เข้มแข็ง เป็นคำคุณศัพท์โดยเป็นคำคุณศัพท์ที่ขยายคำนามเท่านั้น ในขณะที่ ตัวอย่างที่ (14) ค. – ง. หน่วยคำ สูง, เข้มแข็ง เป็นคำคุณศัพท์ที่นอกจากจะขยายคำนามแล้วยังเป็นคำกริยากรรมย่อยได้ด้วย

3. คำช่วยกริยา

3.1 คำช่วยหลังกริยา

- (15) ก. แก้วแตกแล้ว
ข. หล่อนนอนอยู่

จากตัวอย่างที่ (15) ก. – ข. หน่วยคำ *แล้ว, อยู่* เป็นคำช่วยหลังกริยา

1.2 คำช่วยหน้ากริยา

- (16) ก. แก้วเพิ่งแตก
ข. รัชฎาภรณ์จะนอน

จากตัวอย่างที่ (16) ก. – ข. หน่วยคำ *เพิ่ง, จะ* เป็นคำช่วยหน้ากริยา

4. คำปฏิเสธ

- (17) ก. คนสมัยก่อนมักเรียกคนที่ประพัตตนผิดศีลธรรมว่าเป็นพวกประพัตติมิชอบ
ข. ลักษณะณไมกินหมู

จากตัวอย่างที่ (17) ก. – ข. หน่วยคำ *มิ, ไม่* เป็นคำปฏิเสธ

5. คำหน้ากริยาและหลังกริยา

5.1 คำหน้ากริยา มีอยู่ 2 คำ คือคำว่า “ไป” และ “มา” มีความหมายแสดงทิศทางที่

เกี่ยวกับผู้พูด

- (18) ก. ภริมย์รัตน์มหาสิริขวัญ
ข. พิมพ์นาราไปเที่ยวเชียงใหม่

จากตัวอย่างที่ (18) ก. – ข. หน่วยคำ *มา, ไป* เป็นคำหน้ากริยา

5.2 คำหลังกริยามีอยู่ 11 คำ ได้แก่ ไป, มา, ขึ้น, ลง, เข้า, ออก, เสีย, ไว้, เอา, ให้ และ

ดู

- (19) ก. วรรณัตรสูงชัน
ข. ใบหน้าของอดีศรบานออก

จากตัวอย่างที่ (19) ก. – ข. หน่วยคำ *ชัน, ออก* เป็นคำหลังกริยา

6. คำลงท้าย จะปรากฏท้ายสุดของประโยค ซึ่งในแต่ละคำอาจมีหลายรูป

(20) ก. เจียบเถอะ

ข. คิดถึงนะ

จากตัวอย่างที่ (20) ก. – ข. หน่วยคำ *เถอะ, นะ* เป็นคำลงท้าย

7. คำกริยาวิเศษณ์

(21) ก. ครูสวยจัง

ข. เรือแล่นเร็ว

จากตัวอย่างที่ (21) ก. – ข. หน่วยคำ *จัง, เร็ว* เป็นคำกริยาวิเศษณ์

8. คำพิเศษ หมวดนี้มีคำอยู่ไม่มาก สามารถปรากฏต้นประโยค, ระหว่างประธานและกริยา, ท้ายประโยคได้

(22) ก. ปกติ อนุพันธ์จะอารมณ์เสียง่ายมากเลยนะ

ข. โดยทั่วไป คนมักกลัวผี

จากตัวอย่างที่ (22) ก. – ข. หน่วยคำ *ปกติ, โดยทั่วไป* เป็นคำพิเศษ

9. คำสรรพนาม

(23) ก. หล่อนกลัวฝน

ข. ท่านชอบทานอะไรครับ

จากตัวอย่างที่ (23) ก. – ข. หน่วยคำ *หล่อน, ท่าน* เป็นคำสรรพนาม

10. คำลักษณนาม

(24) ก. นมขวดนี้หมดอายุแล้ว

ข. งานใบนี้สกปรกมาก

จากตัวอย่างที่ (24) ก. – ข. หน่วยคำ *ขวด, ใบ* เป็นคำลักษณนาม

11. คำที่เกี่ยวข้องกับจำนวน

11.1 คำจำนวนนับ

- (25) ก. ครอบครัวฉันมีกันอยู่ 6 คน
ข. หลายคนในโลกชอบนิทาน

จากตัวอย่างที่ (25) ก. – ข. หน่วยคำ 6, หลาย เป็นคำจำนวนนับ

11.2 คำลำดับที่

- (26) ก. ฉันหวังจะได้ใบปริญญาใบที่สองในเร็ววัน
ข. ทุกคนปรารถนาจะอยู่กับคนที่รักในวาระสุดท้ายของชีวิต

จากตัวอย่างที่ (26) ก. – ข. หน่วยคำ ที่สอง, สุดท้าย เป็นคำลำดับที่

11.3 คำหน้าจำนวน

- (27) ก. เขาเรียนจบปริญญาโทราวๆ 2 ปีครึ่ง
ข. รายได้เขาประมาณ 2 หมื่นกว่าบาทต่อเดือน

จากตัวอย่างที่ (27) ก. – ข. หน่วยคำ ราวๆ, ประมาณ เป็นคำหน้าจำนวน

11.4 คำหลังจำนวน

- (28) ก. เขาเรียนจบปริญญาโทราวๆ 2 ปีครึ่ง
ข. รายได้เขาประมาณ 2 หมื่นกว่าบาทต่อเดือน

จากตัวอย่างที่ (28) ก. – ข. หน่วยคำ ครึ่ง, กว่า เป็นคำหลังจำนวน

12. คำที่เกี่ยวกับการกำหนด

12.1 คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตุวา

- (29) ก. เธอไม่ควรทำแบบนี้
ข. เธอควรทำแบบนี้

จากตัวอย่างที่ (29) ก. – ข. หน่วยคำ นี้, นั้น เป็นคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตุวา

12.2 คำบอกกำหนดเสียงโท

- (30) ก. เจ้าเด็กนี่กะล่อนนัก
ข. ปากกาฉัน ของฉันเอง

จากตัวอย่างที่ (30) ก. – ข. หน่วยคำ *นี่, นั่น* เป็นคำบอกกำหนดเสียงโท

13. คำบอกเวลาที่มีทั้งประเภทที่ปรากฏตามลำพังได้กับประเภทที่ต้องปรากฏร่วมกับคำบอกเวลาด้วยกันหรือปรากฏร่วมกับคำในหมวดอื่น

- (31) ก. กลางวันเป็นช่วงที่ฉันไม่อยากออกไปไหนเลย
ข. คำๆค่อยๆโทรมานะ
ค. เขาเพิ่งออกไปเมื่อสักครู่
ง. ตอนคนน้อยๆไม่มาซื้อ

จากตัวอย่างที่ (31) ก. – ข. หน่วยคำ *กลางวัน, คำๆ* เป็นคำบอกเวลาประเภทที่ปรากฏตามลำพังได้ ส่วนตัวอย่างที่ (31) ค. – ง. หน่วยคำ *เมื่อ, ตอน* เป็นคำบอกเวลาประเภทที่ต้องปรากฏร่วมกับคำบอกเวลาด้วยกันหรือคำในหมวดอื่น

14. คำบุพบท

- (32) ก. ผู้คนตงงานจนต้องอ่านใบประกาศรับสมัครงานตามเสาไฟฟ้า
ข. นกบนกิ่งไม้ชอบถ่ายไม่เป็นที่เป็นทาง

จากตัวอย่างที่ (32) ก. – ข. หน่วยคำ *ตาม, บน* เป็นคำบุพบท

15. คำเชื่อม มีอยู่ 2 ชนิด คือ

15.1 คำเชื่อมนาม ในภาษาพูดมี 4 คำ คือ กับ, กะ, หรือ, ของ จะปรากฏระหว่างคำนามสองคำและจะไม่ลงเสียงหนัก

- (33) ก. ฉันกับเธอ เราเกิดมาคู่กัน
ข. วัวกะควาย เป็นสัตว์ที่จำเป็นสำหรับชาวนา

จากตัวอย่างที่ (33) ก. – ข. หน่วยคำ *กับ, กะ* เป็นคำเชื่อมนาม

15.2 คำเชื่อมอนุพากย์ปรากฏเฉพาะในประโยคผสมและประโยคซับซ้อน

- (34) ก. ฉันชอบผ่านเพราะฉันตั้งใจอ่านหนังสือและยังได้รับกำลังใจจากทุกคน
 ข. เธอควรเชื่อฉันหลังจากที่ฉันได้แสดงให้เห็นแล้ว

จากตัวอย่างที่ (34) ก. – ข. หน่วยคำ เพราะ, หลังจาก ที่ เป็นคำเชื่อมอนุพากย์ปรากฏเฉพาะในประโยคผสมและประโยคซับซ้อน

ส่วนในยุคหลังหรือยุคสมัยปัจจุบันนี้มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านที่พยายามจำแนกชนิดของคำ แต่ที่โดดเด่นและผู้วิจัยเลือกมาคือ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ซึ่งแบ่งชนิดของคำออกเป็น 8 ชนิด (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2543) ได้แก่

1. คำกริยา อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวว่าคำกริยาเป็นคำที่ปรากฏหลังคำว่า “ไม่” ได้ซึ่งหากเป็นคำชนิดอื่น ๆ จะไม่สามารถปรากฏหลังคำว่า “ไม่” ได้ ยกตัวอย่างเช่น

- (35) ก. อัฐชัยผอม
 ข. หูกาง
 ค. รูปนพวงศ์โกนหนวด

จากตัวอย่างที่ (35) ก. – ค. หน่วยคำ ผอม, กาง และ ตี เป็นคำกริยาโดยทดสอบได้จากการเติมหน่วยคำ “ไม่” ลงไปได้ คือ ไม่ผอม, ไม่กาง และ ไม่โกน

2. คำนาม อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กล่าวว่าคำนามมีลักษณะสำคัญ 2 ประการคือ 1) สามารถปรากฏหน้ากริยา หลังกริยาหรือหลังบุพบทได้ และ 2) สามารถปรากฏหน้าคำกำหนดได้นอกจากนี้ อมรายังรวมคำลักษณนามและคำสรรพนามไว้ในคำประเภทคำนามด้วย เนื่องจากสามารถปรากฏได้ในลักษณะเดียวกับคำนาม ยกตัวอย่างเช่น

- (36) ก. เฉลิมพลมีความสุข
 ข. เขามีรายได้ต่ำ
 ค. (บ้าน)หลังนี้ทรุดโทรม

จากตัวอย่างที่ (36) ก. – ค. หน่วยคำ *เฉลิมพล, ความสุข, เขา* และ *หลัง* เป็นคำนาม โดยที่ ในตัวอย่างที่ (36) ก. หน่วยคำ *เฉลิมพล* ทำหน้าที่เป็นประธานปรากฏหน้า คำกริยาส่วนหน่วยคำ *ความสุข* ทำหน้าที่เป็นกรรม ปรากฏหลังคำกริยา ในขณะที่ตัวอย่างที่ (36) ข. หน่วยคำ *เขา* ซึ่งเป็นคำสรรพนามทำหน้าที่เป็นประธานปรากฏหน้าคำกริยา และสุดท้ายตัวอย่างที่ (36) ค. หน่วยคำ *หลัง* ซึ่งเป็นคำลักษณนามทำหน้าที่เป็นประธานปรากฏหน้าตัวกำหนด จะ เห็นว่าหน่วยคำทั้ง 4 หน่วยคำนี้มีคุณสมบัติเช่นเดียวกัน

3. ตัวกำหนด เป็นคำที่สามารถปรากฏหลังนามได้ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ตั้งข้อสังเกตว่า ตัวกำหนด *นี้* และ *นั้น* สามารถปรากฏหลังบุพบทได้ด้วยซึ่งแสดงว่า ตัวกำหนด *นี้* และ *นั้น* สามารถเป็นคำนามได้เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น

- (37) ก. *ชาติไทยไม่แพ้ชาติอื่น*
 ข. *หน้าไหนที่คิดว่าแน่ก็ออกมาเลย*
 ค. *คนนี้แหละ ไซ้เลย!!!*

จากตัวอย่างที่ (37) ก. – ค. หน่วยคำ *อื่น ไหน* และ *นี้* เป็นตัวกำหนดโดย *อื่น* ปรากฏหลังคำนาม *ชาติ, ไหน* ปรากฏหลังคำนาม *หน้า* และ *นี้* ปรากฏหลังคำนาม *คน*

4. บุพบท เป็นคำที่ปรากฏหน้าคำนาม กริยา และประโยคได้ นอกจากนี้จะไม่ปรากฏหลังคำว่า “*ไม่*” ยกตัวอย่างเช่น

- (38) ก. *ผมภูมิใจที่ผมสามารถหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวได้*
 ข. *เธอค่อยๆเดินหายลับตาไปกับเขา*
 ค. *ผมเกิดมาเพื่อสู้*

จากตัวอย่างที่ (38) ก. – ค. หน่วยคำ *ที่, กับ* และ *เพื่อ* เป็นคำบุพบท โดยในตัวอย่างที่ (38) ก. หน่วยคำ *ที่* ปรากฏหน้าประโยค ส่วนตัวอย่างที่ (38) ข. หน่วยคำ *กับ* ปรากฏหน้าคำนาม และสุดท้ายตัวอย่างที่ (38) ค. หน่วยคำ *เพื่อ* ปรากฏหน้าคำกริยา

5. วิเศษณ์ คำที่ปรากฏหน้าหรือหลังคำกริยา และจะไม่ปรากฏร่วมกับตัวกำหนด ยกตัวอย่างเช่น

- (39) ก. เด็กพวกนี้เข้มแข็งขึ้นนะ
 ข. เจอแบบนี้ เขาคงทำอะ
 ค. ฉันเพิ่งจะหลับเองนะ มาปลุกกันทำไม

จากตัวอย่างที่ (39) ก. - ค. หน่วยคำ *คง, ขึ้น* และ *เพิ่งจะ* เป็นคำวิเศษณ์ โดยในตัวอย่างที่

(39) ก. หน่วยคำ *ขึ้น* ปรากฏหลังคำกริยา ในขณะที่ตัวอย่างที่ (39) ข. - ค. หน่วยคำ *คง* และ *เพิ่งจะ* ปรากฏหน้าคำกริยา

6. สันธาน เป็นคำที่อยู่ระหว่างสองถ้อยความ สันธานนั้นต่างจากบุพบทที่สันธานอาจจะละออกได้ถึงแม้ว่าจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไปบ้างในขณะที่บุพบทจะละออกไม่ได้เลย ยกตัวอย่างเช่น

- (40) ก. *เอาจริงๆนะ* ฉันว่าเรื่องนี้แกทำไม่ถูก
 ข. ฉันจะลดความอ้วน *ดังนั้น* ฉันจะไม่กินข้าวเย็น
 ค. ตอนทำข้อสอบฉันกลัวมากเลย *แต่อย่างไรก็ตาม* ฉันก็สอบผ่านมาได้

จากตัวอย่างที่ (40) ก. - ค. หน่วยคำ *เอาจริงๆนะ* , *ดังนั้น* และ *แต่อย่างไรก็ตาม* เป็น

คำสันธาน

7. จำนวน เป็นคำที่อยู่หน้าคำนาม มีหน้าที่ขยายคำนามเพื่อบอกจำนวน ยกตัวอย่างเช่น
- (41) ก. *กว่า*ทศวรรษที่เราได้รับความไว้วางใจจากทุกครัวเรือน
 ข. *ทุกคน*ในโลกนี้ล้วนมีความฝัน และต่างพร้อมที่จะฟันฝ่าไปให้ถึงจุดหมาย
 ค. เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

(พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช. 2489)

จากตัวอย่างที่ (41) ก. - ค. หน่วยคำ *กว่า*, *ทุก* และ *มหา* เป็นคำจำนวนซึ่งต่างปรากฏหน้า

คำนาม

8. อนุภาค เป็นคำที่ใช้ลงท้ายประโยคและคำอุทานซึ่งปรากฏหน้าประโยค อมราจัดคำทั้งสองประเภทนี้เป็น คำอนุภาค ยกตัวอย่างเช่น

- (42) ก. เป็นไง ทำข้อสอบได้ปะ
 ข. โอ๊ย! ยากมากเลยนะ
 ค. แหม เห็นบ่นแบบนี้ตลอด สุดท้ายก็ทำได้ประจำละ

จากตัวอย่างที่ (42) ก. - ค. หน่วยคำ *ปะ*, *โอ๊ย*, *นะ*, *แหม* และ *ละ* เป็นคำอนุภาคโดยในตัวอย่างที่ (42) ก. - ค. หน่วยคำ *ปะ*, *นะ* และ *ละ* ปรากฏท้ายประโยค ในขณะที่ตัวอย่างที่ (42) ข. - ค. หน่วยคำ *โอ๊ย* และ *แหม* ปรากฏหน้าประโยค

สำหรับชนิดของคำที่มีการเปลี่ยนแปลงมากและมีผลกับการจำแนกชนิดของคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในงานวิจัยนี้เป็นชนิดของคำที่ยุคแรกเรียกว่า คำวิเศษณ์ ยุคที่สองเรียกว่า คำคุณศัพท์ และยุคสุดท้ายจัดให้เป็นคำกริยาเรียกว่าคำกริยาคุณศัพท์ กล่าวคือ คำวิเศษณ์นี้ในยุคกลางเรียกว่าคำคุณศัพท์ และนำคำว่าคำวิเศษณ์ไปใช้เรียกคำขยายกริยา (adverb) ในยุคกลางและยุคหลังแทน ในยุคหลังได้จัดคำคุณศัพท์เป็นชนิดเดียวกับคำกริยาเนื่องด้วยเห็นว่าคำคุณศัพท์นั้นทำหน้าที่เหมือนกันเหมือนกับคำกริยา อย่างไรก็ตามด้วย ยังไม่สามารถหาหลักฐานหรือลงความเห็นกันได้อย่างแน่ชัด ผู้วิจัยจึงเลือกเรียกคำชนิดนี้ในงานวิจัยว่า คำคุณศัพท์เพราะเป็นที่ยอมรับและเป็นกลางมากที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552), (กำชัย ทองหล่อ. 2495), (ศศิธร ธาตุเหล็ก. 2548), (อุตม วโรตม์สิขิตติธ. 2542), (Aarts; & Haegeman. 2006), (Huhmann. 2007)

2. คำไวยากรณ์ (Function Words)

คำไวยากรณ์เป็นคำที่ไม่สามารถหาคำอธิบายถึงความหมายในตัวมันได้แต่ต้องมีไว้เพื่อให้ไวยากรณ์สมบูรณ์(Radford. 2004) ได้แก่

- 1.1 ตัวกำหนด (Determiner) ทำหน้าที่ในการใช้อ้างถึงคำนามที่เฉพาะเจาะจง เช่น

(43) ก. Where is *the* pen?

ข. *This* pen is mine.

จากตัวอย่างหน่วยคำ *the*, *this* เป็นตัวกำหนด

- 1.2 ตัวบ่งปริมาณ (Quantifier) ทำหน้าที่ในการบอกปริมาณของคำนามที่ตัวบ่งปริมาณ

ปรากฏร่วม เช่น

(44) ก. *Many trees are cut down.*

ข. *I don't have any money.*

จากตัวอย่างหน่วยคำ *many, any* เป็นตัวบ่งปริมาณ

2.3 คำสรรพนาม (Pronoun) ทำหน้าที่ในการใช้อ้างถึงคำนาม

(45) ก. *He doesn't like to swim.*

ข. *เขาไม่ชอบว่ายน้ำ*

จากตัวอย่างหน่วยคำ *He, เขา* เป็นคำสรรพนาม

2.4 คำช่วยกริยา (Auxiliary) แตกต่างจากคำกริยาหลัก กล่าวคือ คำช่วยกริยาจะมีหน้าที่ช่วยให้คำกริยาหลักมีความหมายสมบูรณ์ แบ่งออกเป็น

2.4.1 คำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะ (Aspect auxiliary) เช่น

(46) ก. *They were staying at home.*

ข. *I have never been there before.*

จากตัวอย่างหน่วยคำ *were, have* เป็นคำช่วยกริยาแสดงการณ์ลักษณะ

2.4.2 คำช่วยกริยาแสดงกาล (Tense auxiliary) เช่น

(47) ก. *I do love you.*

จากตัวอย่างหน่วยคำ *do* เป็นคำช่วยกริยาแสดงกาล

2.4.3 คำช่วยกริยาแสดงวาจก (Voice auxiliary) เช่น

(48) ก. *ฉันโดนอาจารย์ป่นเรื่องส่งงานช้าอีกแล้ว*

ข. *เขาถูกหมากัดมาละ เขว่ามันเป็นกลางว่าจะเกิดอันตรายกับชีวิตนะ*

จากตัวอย่างที่ (48) ก. – ข. หน่วยคำ *โดน, ถูก* เป็นคำช่วยกริยาแสดงวาจก

2.4.4 คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ (Modal auxiliary) เช่น

- (49) ก. ผมต้องกินอาหารรสชาติไม่เป็นสรรพรสจានนี้จริงๆหรือครับแม่
 ข. การจะประสบความสำเร็จได้ ต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียร
- จากตัวอย่างที่ (49) ก. – ข. หน่วยคำ ต้อง และ จะ เป็นคำช่วยกริยาแสดงทัศนะ

2.5 ตัวนำส่วนเติมเต็ม (Complementiser) เช่นเดียวกับคำช่วยกริยา ตัวนำส่วนเติมเต็มมีหน้าที่ช่วยให้ไวยากรณ์สมบูรณ์ ในกรณีของตัวนำส่วนเติมเต็มนี้ จะปรากฏหน้าส่วนที่ เหลือของประโยคอันเป็นส่วนที่มาเติมเต็มในประโยค ยกตัวอย่างเช่น

- (50) ก. ฉันคิดว่าเขาจะมา
 ข. ผู้หญิงคนที่ผมบอกว่าสวยมากไงครับ
- จากตัวอย่างที่ (50) ก. – ข. หน่วยคำ ว่า และ ที่ เป็นตัวนำส่วนเติมเต็ม โดยหน่วยคำ “ว่า” ทำหน้าที่นำส่วนเติมเต็ม “เขาจะมา” ในขณะที่ ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่” ทำหน้าที่นำส่วนเติมเต็ม “ผมบอกว่าสวยมากไงครับ”

2.6 คำปฏิเสธ (Negative particle) จะปรากฏหน้าคำกริยาและคำคุณศัพท์ ยกตัวอย่างเช่น

- (51) ฝันไปเถอะ ยังไงฉันก็ไม่โดดเรียน
 (52) ไม่น่ารักเลยทำตัวแบบนี้

จากตัวอย่างที่ (51) จะเห็นว่าคำปฏิเสธปรากฏหน้าคำกริยา โดดเรียน ในขณะที่ตัวอย่างที่ (52) คำปฏิเสธปรากฏหน้าคำคุณศัพท์ น่ารัก

จากการสังเกตในเรื่องของชนิดของคำจะพบว่าในแต่ละช่วงสมัยมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ในยุคปัจจุบันเริ่มมีการแบ่งชนิดของคำตามคำไวยากรณ์ ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากงานของ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ที่เริ่มมีชนิดของคำ ตัวกำหนด ปรากฏขึ้น เป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า การแบ่งชนิดของคำตามหลักคำไวยากรณ์ก็มีส่วนสำคัญในการแบ่งชนิดของคำในภาษาไทย เนื่องด้วยคำชนิดต่าง ๆ นั้น บ้างก็ไม่มีเปลี่ยนแปลงใดๆ เช่น คำนาม หรือ คำกริยา ในขณะที่คำบางชนิดกลับถูก

เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆตามสมัยต่างๆ แสดงให้เห็นว่ายังหาหลักที่แน่นอนและเป็นที่ยอมรับ บ่อย่างกว้างขวางในการแบ่งชนิดของคำไม่ได้ ผู้วิจัยจึงใช้ทั้งคำเนื้อหาอันได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ ซึ่งเป็นที่รู้จักและยอมรับโดยทั่วไป และคำไวยากรณ์มาใช้จำแนกคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยความเปลี่ยนแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในงานวิจัยชิ้นนี้

3. หน่วยคำเติม (Affix)

หน่วยคำเติมเรียกอีกอย่างว่าวิภัติปัจจัย (Affix) เป็นหน่วยคำไม่อิสระ (Bound morpheme) กล่าวคือ เป็นหน่วยคำที่ไม่สามารถปรากฏลำพังด้วยตัวมันเองแต่จะต้องแนบติดเข้ากับคำหลักหรือต้นเค้าศัพท์ (Root) ณ ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของต้นเค้าศัพท์ซึ่งต้องเป็นประเภทที่เหมาะสมด้วย คำใหม่ที่เกิดขึ้นจากการเติมหน่วยคำเติมนี้อาจเปลี่ยนไปทั้งในด้านหน้าที่และด้านความหมาย หน่วยคำเติมอาจเป็นได้ทั้งการแปลงคำและการผันคำ ทั้งนี้หากใช้เติมหน้าคำเรียกว่า หน่วยคำเติมหน้า (Prefix) ใช้เติมระหว่างคำเรียกว่าหน่วยคำเติมกลาง (Infix) และหากใช้เติมท้ายคำเรียกว่าหน่วยคำเติมหลัง (Suffix) หน่วยคำเติมที่พบมากที่สุดจะเติมเข้ากับคำกริยา ทั้งสกรรมกริยา และอกรรมกริยา (ศศิธร ธาตุเหล็ก. 2548), (Miller; Vandome; & Brewster. 2010), (Schachter; & Fe. 1972) ตัวอย่างเช่น

(53) เดินทาง → การเดินทาง

จากตัวอย่าง (53) จะเห็นว่ามี การเติมหน่วยคำเติมหน้า “การ” ลงหน้าหน่วยคำ “เดินทาง” ซึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านหน้าที่ทางไวยากรณ์ กล่าวคือ จากเดิมคำว่า “เดินทาง” เป็นคำกริยา แต่เมื่อเติมหน่วยคำเติมหน้า “การ” ลงไป ก็เปลี่ยนชนิดของคำกลายเป็นคำนามแทน

(54) ตรวจ → ตำรวจ

จากตัวอย่างที่ (54) มีการเติมหน่วยคำเติมกลางลงไประหว่างหน่วยคำ “ตรวจ” กลายเป็นคำว่า “ตำรวจ” ซึ่งในตัวอย่างการเติมหน่วยคำเติมกลางนี้ทำให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านหน้าที่และความหมาย กล่าวคือ ในด้านหน้าที่เปลี่ยนแปลงจากคำกริยา เป็น คำนาม และในด้านความหมายที่ก่อนเติมหน่วยคำเติมกลางนั้น “ตรวจ” หมายถึง ส้ารวจ แต่เมื่อเติมหน่วยคำเติมกลางลง

ไปกลายเป็น “ตำรวจ” ซึ่งหมายถึง อาชีพหนึ่งที่มีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของประชาชนตลอดจนรักษากฎหมายของประเทศชาติ

(55) ภาษา → ภาษาศาสตร์

จากตัวอย่างที่ (55) มีการเติมหน่วยคำเติมหลังลงท้ายหน่วยคำ “ภาษา” ซึ่งจะเห็นว่ามีการเปลี่ยนแปลงในด้านความหมาย แต่ยังคงหน้าที่เดิมไว้ กล่าวคือก่อนเติมหน่วยคำเติมหลัง หน่วยคำ “ภาษา” หมายถึงเสียงหรือกิริยาที่ใช้ทำความเข้าใจติดต่อกัน แต่เมื่อเติมหน่วยคำเติมหลัง “ศาสตร์” ลงไป ความหมายก็เปลี่ยนไปเป็น วิชาที่ศึกษาภาษาในแง่ต่างๆ

4. การแปลงเป็นนาม (Nominalization)

การแปลงเป็นนาม (Nominalization) เป็นกระบวนการในการเปลี่ยนแปลงคำประเภทอื่นหรือส่วนหนึ่งของประโยคที่ยังไม่ได้เป็นนามวลีให้กลายเป็นคำนามหรือนามวลี ดังนั้นจะเห็นว่าการแปลงเป็นนามไม่ได้ เกี่ยวข้องแค่การแปลงในระดับคำแต่ยังหมายรวมถึงระดับวลีด้วย (Heyvaert. 2003), (Radford. 2004) ตัวอย่างเช่น

- (56) ก. ยุทธดุษฎีเรียนแย่มาก
ข. การเรียนของยุทธดุษฎีแย่มาก

จากตัวอย่าง (56) จะเห็นว่า “เรียน” ซึ่งเป็นคำกริยาเมื่อใช้กระบวนการการแปลงเป็นนามจาก “เรียน” เป็น “การเรียน” คำว่า “เรียน” ที่เคยเป็นคำกริยาก็ตัดเปลี่ยนมาเป็นคำนามโดยที่ความหมายของประโยคยังคงเดิม ตัวอย่าง (56) จึงเป็นการแปลงเป็นนามในระดับคำ

- (57) ก. การไหว้เป็นเอกลักษณ์ของคนไทย
ข. การไหว้พระ 9 วัดเป็นกิจกรรมที่คนไทยนิยมทำเพื่อเพิ่มความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต

จากตัวอย่าง (57) เป็นการแปลงเป็นนามในระดับวลี จะเห็นว่าใน (57) ก. นั้น “การไหว้” เป็นการแปลงคำกริยา “ไหว้” ให้กลายเป็นคำนาม แต่ในตัวอย่างที่ (57) ข. จะเห็นว่า หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ทำกระบวนการแปลงกริยาลี “ไหว้พระ 9 วัด” ให้กลายเป็นนามวลี

4.1 หน่วยนามกระบวนการ (Process nominal) และหน่วยนามผลลัพธ์ (Result nominal)

ในการศึกษาระบบการแปลงเป็นนามนั้นพบว่าในหลายๆครั้งการแปลงเป็นนามมีลักษณะผสมกันอยู่ในตัว กล่าวคือมีความหมายใกล้เคียงกับคำกริยาแต่มีหน้าที่เป็นคำนามในไวยากรณ์ จาก การทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยพบว่ากริมชอร์ (Grimshaw. 1990) ได้วิเคราะห์หน่วยนามโดย กล่าวถึง หน่วยนาม 2 ชนิดด้วยกัน คือ Process nominals และ Result nominals

โดยในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจะเรียก Process nominals ว่าหน่วยนามกระบวนการ และ เรียก Result nominals ว่าหน่วยนามผลลัพธ์ ทั้งนี้ หากแยกแยะความแตกต่างของหน่วยนามทั้งสองพบว่า สามารถแยกความแตกต่างได้ 2 ทางคือทางอรรถศาสตร์และทางวากยสัมพันธ์ ดังแสดงได้ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 2 แสดงคุณสมบัติหน่วยนามกระบวนการ และหน่วยนามผลลัพธ์

หน่วยนาม / คุณสมบัติ	คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์	คุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์
หน่วยนามกระบวนการ	- แสดงความเป็นกริยาออกมาได้อย่างชัดเจน - ทำหน้าที่แสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์	- ต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์ประกอบ
หน่วยนามผลลัพธ์	- แสดงผลของเหตุการณ์หรือความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ	- ไม่ต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์ประกอบ

อย่างไรก็ตามจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าผู้วิจัยอีกกลุ่มหนึ่งมักจะเรียก หน่วยนามกระบวนการ (Process nominal) ว่า หน่วยนามเหตุการณ์ (Event nominal) ซึ่งหน่วยนามทั้งสองนี้ต่างถูกจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันนั่นคือกลุ่มหน่วยนามกระบวนการ การเรียกชื่อหน่วยนามชนิดนี้จึงขึ้นอยู่กับผู้วิจัยแต่ละท่าน หากพิจารณางานวิจัยส่วนใหญ่ที่นำเรื่องหน่วยนามตามการ

วิเคราะห์ของกริมชอว์ไปเป็นกรอบทฤษฎีในงานวิจัยนั้นจะพบว่า มักเป็นงานที่วิจัยเกี่ยวข้องกับเรื่อง โครงสร้างอาร์กิวเมนต์ นั้นหมายความว่าผู้วิจัยเหล่านั้นนำคุณสมบัติ ทางวากยสัมพันธ์ของหน่วยนาม มาใช้นั่นเอง และผู้วิจัยเหล่านั้นมักเรียกหน่วยนามกระบวนการว่าหน่วยนามเหตุการณ์ อย่างไรก็ตาม สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้จะเรียกหน่วยนามนี้ว่า หน่วยนามกระบวนการ และจะดึงคุณสมบัติทาง อรรถศาสตร์ที่แตกต่างกันระหว่างหน่วยนามกระบวนการและหน่วยนามผลลัพ์มาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ (Bisetto; & Melloni. 2007), (Grimshaw. 1990), (Rentoumi; & Konstantopoulos. 2007), (Siloni. 1997)

อาร์กิวเมนต์ (argument) นั้นโดยทั่วไปแล้วคือหน่วยในวลีที่เกี่ยวข้องกับหน่วยกริยาในวลี โดยจะเป็นประธานหรือผู้กระทำ (Agent) ของกริยานั้น หรือเป็นส่วนเติมเต็ม (Complement) ก็ได้ ทั้งนี้ ส่วนเติมเต็มในที่นี้หมายถึงส่วนที่คำกริยาคำนั้นต้องการโดยจะขาดไม่ได้ มีหน้าที่มาทำให้ความหมาย สมบูรณ์จึงเป็นได้ทั้งส่วนเติมเต็มและกรรมของกริยานั้นๆ (Radford. 2004)

ในส่วนของหน่วยนามที่ต้องการโครงสร้าง อาร์กิวเมนต์เป็นส่วนประกอบนั้น กริมชอว์ได้ ยกตัวอย่างอธิบายไว้ดังนี้

- (58) ก. * The doctor examined.
ข. The doctor's examination (of the patient) was successful.
- (59) ก. The destroying *(of the city)¹
ข. They destroyed *(the city).

(Grimshaw. 1990)

จากตัวอย่างที่ (58) กริมชอว์แสดงให้เห็นถึงหน่วยนามที่ไม่ต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์ ประกอบ กล่าวคือเมื่อคำกริยา examined ปรากฏนั้น คำกริยานี้ต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์มา ประกอบเพื่อให้เกิดความหมายสมบูรณ์และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่เมื่อคำกริยาดังกล่าวถูก แปลงเป็นคำนาม examination พบว่า หน่วยนามดังกล่าวไม่ต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์มา ประกอบ จะมีหรือไม่ก็ได้ เพราะยังมีความหมายที่สมบูรณ์และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อยู่

¹กริมชอว์ใช้เครื่องหมาย * หน้าวงเล็บในตัวอย่างเพื่อแสดงว่า ส่วนในวงเล็บนั้นจำเป็นจะขาดไม่ได้ หากขาดไปจะถือว่าผิด

ในขณะที่เมื่อพิจารณาตัวอย่างที่ (59) คำกริยา *destroyed* ใน (59)ข. นั้นต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์มาประกอบ เช่นเดียวกันเมื่อแปลงเป็นนามแล้ว ใน (59)ก. คำนาม *destroying* ก็ยังคงต้องการโครงสร้างอาร์กิวเมนต์มาประกอบจะขาดไม่ได้

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำงานวิจัยครั้งนี้ นอกจากผู้วิจัยจะได้ทบทวนวรรณกรรมจากการค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือมากมายแล้ว ผู้วิจัยยังได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับงานวิจัยต่างๆที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้ ดังนี้

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

ผู้วิจัยศึกษางานวิจัยของอมรา ประสิทธิ์ รัฐสินธุ์ จำนวน 2 งานวิจัยด้วยกัน ซึ่งทั้งสองงานเกี่ยวข้องกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ดังนี้

งานวิจัยชิ้นแรกชื่อว่า *Stylistic Differentiation of /kaan/ and /khwaam/ Nominalization in Standard Thai*. (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2539) โดยอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ศึกษาว่าระหว่างหนังสือพิมพ์ บทประพันธ์ เช่น นวนิยาย และบทสนทนานั้น ทั้งสามประเภทนี้ ประเภทใดที่ปรากฏการใช้หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มากที่สุด นอกจากนี้ยังพยายามหาว่า ในช่วงตั้งแต่ ค.ศ.1972 – 1992 การใช้หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง ทั้งนี้อมราตั้งสมมุติฐานว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” จะปรากฏอยู่มากที่สุดในหนังสือพิมพ์ หรือบทบรรณาธิการ เพราะจุดประสงค์ของงานเขียนนี้ค่อนข้างจริงจัง และยังเชื่อว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” จะปรากฏในบทสนทนาน้อยที่สุด

ก่อนหน้านี้อุษาณี เทียนเจริญ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2539; อ้างอิงจาก อุษาณี เทียนเจริญ. 2530. *A comparative study of spoken and written Thai: Linguistic and sociolinguistic perspectives*.) ได้มีการทำวิจัยศึกษาเรื่องทำนองเดียวกันนี้ว่าคำว่า “การ” และ “ความ” ปรากฏในงานประเภทใดมากน้อยกว่ากัน โดยได้ทำการศึกษาไป 6 ประเภท คือ บทสนทนา จดหมายส่วนตัว ปาฐกถา โทรทัศน์ บทความในนิตยสาร และหนังสือเรียน และไม่ได้แยกหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ด้วย อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ จึงนำมาศึกษาต่อโดยแยกคำว่า “การ”

และ “ความ” และศึกษาในประเภทที่ต่างออกไป ทั้ง 3 ประเภท อันได้แก่ หนังสือพิมพ์ บทประพันธ์ และบทสนทนา

จากผลสรุปพบว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ปรากฏบ่อยที่สุดในบทพรรณนาธิการหรือหนังสือพิมพ์ (2.66/100คำ) ซึ่งสูงกว่าอีก 2 ประเภทถึง 15 เท่า สาเหตุที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ปรากฏมากขนาดนั้นนั้น อมราประสิทธิ์ รัฐสินธุ์ ใช้หลักที่ไบเบอร์ แยกระหว่าง คำใช้แสดงความชัดเจน (explicit) กับ คำใช้ตามสถานการณ์ (situated)² (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2539; อ้างอิงจาก Biber, Douglas. 1988. *Variation across Speech and Writing*) โดยกล่าวว่า หนังสือพิมพ์นั้นจัดเป็นประเภท คำใช้แสดงความชัดเจน เพราะผู้เขียนจำเป็นต้องแสดงความเห็นความรู้สึกที่ชัดเจนเพื่อที่จะสามารถสนับสนุนความเห็นของเขาและทำให้ผู้คนคล้อยตามได้ และในทางกลับกัน งานประพันธ์หรือบทสนทนาดำเนินขึ้นอยู่กับสถานการณ์เสียมากกว่า จึงจัดเป็น คำใช้ตามสถานการณ์ และเช่นกัน หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ก็ปรากฏบ่อยที่สุดในบทพรรณนาธิการหรือหนังสือพิมพ์ (1.28/100คำ) ทั้งนี้ อมราจึงใช้หลัก รูปแบบการรายงานและรูปแบบการพูดในทันที (reported style vs immediate style)³ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2539; อ้างอิงจาก Biber, Douglas. 1988. *Variation across Speech and Writing*) ที่กล่าวว่าในงานเขียนที่ต้องการบรรยายเรื่องราวว่าเกิดอะไรขึ้นนั้นจำเป็นต้องใช้รูปแบบการรายงาน ในขณะที่บทสนทนานั้นจะเกิดขึ้นแบบทันทีทันใดจึงมักไม่ปรากฏกระบวนการแปลงคำเป็นคำนามบ่อยนัก

จากข้อมูลงานวิจัยของอมรานี้ ยังทำให้ทราบอีกว่า การใช้หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” นั้น มีการเปลี่ยนแปลงการใช้คือ มีการใช้มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ตั้งแต่ช่วงปี ค .ศ. 1952 เป็นต้นมา และยังคงมากขึ้นเรื่อยๆตามลำดับ

งานวิจัยชิ้นที่สองชื่อว่า Nominalization and Categorization of Verbs in Thai. (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549) งานวิจัยชิ้นนี้อมรามุ่งประเด็นไปที่การวิเคราะห์ กระบวนการในการเปลี่ยนคำกริยาเป็นคำนามในภาษาไทย ซึ่งตัวที่พบว่ามีการใช้มากที่สุดคือหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ

²เนื่องจากงานเขียนของอมราเป็นภาษาอังกฤษและไม่พบการบัญญัติคำศัพท์ไว้ในศัพท์ราชบัณฑิต ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงเรียก explicit ว่าคำใช้แสดงความชัดเจน และ situated ว่าคำใช้ตามสถานการณ์

³ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงเรียก reported style ว่ารูปแบบการรายงานและ immediate style ว่ารูปแบบการพูดในทันที

“ความ” คำถามของงานวิจัยนี้ก็คือ ทำไมต้องมีหน่วยคำแปลงเป็นนาม ทั้ง “การ” และ “ความ” คำทั้งสองคำมีความแตกต่างกันอย่างไร อมราได้พยายามแสดงให้เห็นว่าคำทั้งสองคำนี้ปรากฏแตกต่างกัน

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้จำแนกคำกริยาที่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ออกเป็น 3 กลุ่ม แล้วตั้งชื่อคำทั้งสามกลุ่มนี้ดังนี้ คำที่นึกคิดภาพได้ (perceptible)⁴ สำหรับคำที่ปรากฏหลังหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ได้ คำที่นึกคิดภาพ ไม่ได้ (imperceptible)⁵ สำหรับคำที่ปรากฏหลังหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ได้และ คำที่เป็นกลาง (balanced)⁶ สำหรับคำที่ปรากฏหลังได้ทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549)

สำหรับ คำกริยาที่นึกคิดภาพได้ จะเกิดขึ้นได้กับ “การ” เท่านั้น โดยคำกริยาดังกล่าวนี้อาจเป็นได้ทั้ง กริยาที่แสดง การกระทำ และคำกริยาที่ไม่แสดง การกระทำ ในแง่ของวากยสัมพันธ์ คำกริยาเหล่านี้เป็นได้ทั้งสกรรมกริยา และอกรรมกริยา ในแง่ของอรรถศาสตร์ คำกริยาเหล่านี้สามารถหมายถึง คำกริยาที่แสดงการกระทำ, กระบวนการ, ความรู้สึกทางร่างกาย เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น

- | | | | | | | |
|------|----|-----|---|---------|---|------------|
| (60) | ก. | การ | + | ก้ม | → | การก้ม |
| | ข. | การ | + | กล่าว | → | การกล่าว |
| | ค. | การ | + | หัวเราะ | → | การหัวเราะ |
| | ง. | การ | + | อธิบาย | → | การอธิบาย |
| | จ. | การ | + | อนุญาต | → | การอนุญาต |

(อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549)

สำหรับคำกริยาคำที่นึกคิดภาพไม่ได้ จะเกิดขึ้นได้กับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” เท่านั้น โดยจะตรงข้ามกับ คำกริยาที่นึกคิดภาพได้ คำกริยาที่นึกคิดภาพไม่ได้เหล่านี้สามารถหมายถึงคำกริยาที่แสดงคุณค่า ความรู้สึก ปริมาณ และคุณสมบัติ ทั้งนี้การประเมินค่าสามารถตัดสินได้โดยผู้พูดนั่นเอง ยกตัวอย่างเช่น

- | | | | | | | |
|------|----|------|---|-----|---|---------|
| (61) | ก. | ความ | + | กลม | → | ความกลม |
|------|----|------|---|-----|---|---------|

⁴ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเรียก perceptible ว่าคำที่นึกคิดภาพได้

⁵ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเรียก imperceptible ว่าคำที่นึกคิดภาพไม่ได้

⁶ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเรียก balanced ว่าคำที่เป็นกลาง

- ข. ความ + กล้าหาญ → ความกล้าหาญ
 ค. ความ + โง่ → ความโง่
 ง. ความ + ใจเย็น → ความใจเย็น
 จ. ความ + จำเป็น → ความจำเป็น

(อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549)

สำหรับคำกริยา ที่เป็นกลาง เป็นประเภทที่มีปัญหามากที่สุดโดยสามารถเกิดขึ้นได้กับหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้ง “การ” และ “ความ” อย่างไรก็ตามถึงแม้จะสามารถปรากฏได้ กับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” แต่ในบริบทต่างๆก็พบว่า ความหมายที่ได้นั้นแตกต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น

- (62) ก. การคาดหวังอาจทำให้คุณผิดหวัง
 ข. ฉันมีความคาดหวังสูงเกี่ยวกับงานของเขา

(อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549)

จากตัวอย่างที่ (62) อมรากล่าวว่าถึงแม้คำว่า “คาดหวัง” จะสามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้ แต่ความหมายก็ยังคงแตกต่างกัน กล่าวคือ การคาดหวังในตัวอย่างที่ (62) ก. พูดถึงคาดหวังในความหมายทั่วไป แต่ความคาดหวัง ในตัวอย่างที่ (62) ข. หมายถึง คาดหวังที่เฉพาะเจาะจงต่องานของเขา

- (63) ก. การรักคนอื่นทำให้เรามีความสุข
 ข. เด็กที่ขาดความรักมักมีปัญหา

(อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2549)

จากตัวอย่างที่ (63) อมรากล่าวถึงคำว่ารัก เมื่อปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ในตัวอย่างที่ (63) ก. จะหมายถึง รักในความหมายทั่วไป แต่เมื่อปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ในตัวอย่างที่ (63) ข. จะหมายถึงความรักที่สามารถวัดหรือประมาณได้

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแปลงเป็นนาม

งานวิจัยของมอเรฟ (Morev, Lev N. 2006) เรื่อง Cognitive and Structural Aspects of Abstract Nominalization in Tai and Some Other Isolating Languages of Southeast Asia. มุ่งประเด็นไปที่การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการแปลงเป็นนามและโครงสร้างทางวากยสัมพันธ์ในภาษาตระกูลไต โดยข้อมูลทั้งหมดจะมุ่งเน้นที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มอเรฟใช้หลักวากยสัมพันธ์พิจารณาหน้าที่ของคำที่เกิดจากการแปลงเป็นนามนั้นว่ามีหน้าที่อะไรและอย่างไรในประโยคกล่าวคือ ดูว่าเมื่อเป็นคำนามแล้ว คำนามอันเกิดจากการแปลงเป็นนามนั้นจะเป็นแค่คำนามธรรมดาหรือสามารถทำหน้าที่ทางวากยสัมพันธ์หน้าที่อื่นได้ด้วย ทั้งนี้มอเรฟพบว่า คำนามจากการแปลงเป็นนามนั้น สามารถทำหน้าที่ต่างๆได้โดยสรุป ดังนี้

1. การแปลงเป็นนามในภาษาตระกูลไตไม่เพียงทำให้เกิดคำนาม แต่สามารถแปลงเป็นระดับวลีหรือประโยคได้ด้วย ยกตัวอย่างเช่น

(64) การตกเป็นทาสของความปรารถนา

(Morev, Lev N. 2006)

จากตัวอย่างที่ (64) จะเห็นว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ไม่ได้แปลงแค่คำว่า “ตก” ให้เป็นคำนาม แต่ทำหน้าที่แปลงทั้งวลี “ตกเป็นทาสของความปรารถนา” ให้กลายเป็นนามวลี

2. การแปลงเป็นนามทำให้เกิดคำเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกันได้ ยกตัวอย่างเช่น

(65) การบิน

(Morev, Lev N. 2006)

จากตัวอย่างที่ (65) หากพิจารณาดูแล้วจะพบว่า หลังจากเติมหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ลงหน้าคำต้นคำศัพท์ “บิน” แล้ว ความหมายที่ได้มีสองความหมาย คือ การบินแรก หมายถึง ลักษณะอาการท่าทางในการบิน เช่น การบินของนก ส่วนในความหมายที่สอง หมายถึงธุรกิจการบิน หรือองค์กรที่เกี่ยวกับการนำเครื่องบินขึ้นบิน

3. เมื่อเทียบต้นคำศัพท์กับศัพท์ที่ถูกเปลี่ยนเป็นนามแล้ว ความหมายไม่ได้เปลี่ยน ยกตัวอย่างเช่น

(66) ก. แยกเดินทางมาแล้ว

ข. การเดินทางมาของแขก

(Morev, Lev N. 2006)

จากตัวอย่างที่ (66) จะเห็นว่าหลังจากแปลงคำว่า “เดินทาง” ให้กลายเป็นนามแล้ว ทั้งสองข้อความนั้นก็ยังคงมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ที่แตกต่างระหว่างสองข้อความนี้คือ ในตัวอย่าง ที่ (66) ก. มีหน่วยคำ “แล้ว” แสดงกาลและแสดงให้ เห็นว่าข้อความนี้เป็นประโยค ในขณะที่ตัวอย่างที่ (66) ข. ไม่มีหน่วยคำ “แล้ว” และเมื่อพิจารณา ก็จะพบว่าเป็นนามวลี ไม่ใช่ประโยคแบบตัวอย่างที่ (66) ก.

4. การแปลงเป็นนามทำให้ประโยคมีความซับซ้อนมากขึ้น ยกตัวอย่างเช่น

- (67) ก. ต้อนรับ → ให้การต้อนรับ
 ข. รู้จักกัน → ทำความรู้จักกัน
 ค. ผู้ชงนมมือให้เขา → เขาได้รับการนมมือจากผู้ชง

(Morev, Lev N. 2006)

จากตัวอย่างที่ (67) ก. – ค. จะเห็นว่าเมื่อมีการแปลงเป็นนามแล้ว การนำไปใช้ในประโยคจะมีความซับซ้อนมากขึ้น จากที่เคยใช้คำ กริยานั้นๆ ได้เลย ก็ต้องหาคำกริยามาใช้ร่วมกับคำนามที่สร้างขึ้นใหม่นี้

5. ในภาษาตระกูลไตนี้ ภาษาไทยเป็นภาษาที่พบการแปลงเป็นนามมากที่สุด รองลงมา เป็นภาษาลาว และภาษาอื่นๆ อย่างไรก็ตามภาษาลาวและภาษาอื่นๆ ได้รับอิทธิพลการใช้ การแปลงเป็นนามมาจากภาษาไทยนั่นเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การขอการวิเคราะห์ข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ข้อมูลภาษาที่ใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้มาจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่งคือ

1.1.1 ข้อมูลภาษาจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติทางอินเทอร์เน็ต (วิโรจน์ อรุณมานะกุล . 2007 : ออนไลน์) อันเป็นโปรแกรมค้นคว้าคำหรือวลีที่อยู่ในบริบทต่างๆ ในเว็บไซต์ <http://www.arts.chula.ac.th/~ling> ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อ 3 หัวข้อย่อย แบ่งออกเป็น 26 หัวข้อย่อย ดังนี้

1.1.1.1 ข้อมูลเฉพาะทาง ได้แก่

1. บทบรรณาธิการ
2. จดหมายราชการ
3. บทสัมภาษณ์จากนิตยสาร
4. รัฐธรรมนูญ 2540
5. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์
6. กฎหมายอาญา
7. ข่าวหนังสือพิมพ์ออนไลน์
8. วารสารวิชาการ
9. นวนิยาย

1.1.1.2 ข้อมูลภาษาไทยถิ่น ได้แก่

1. ไทยกรุงเทพ
2. ไทยถิ่นกลาง
3. ไทยถิ่นเหนือ
4. ไทยถิ่นอีสาน
5. ไทยถิ่นใต้

1.1.1.3 ชาว ได้แก่

1. หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ
2. หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2
3. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
4. บทความทั่วไป
5. นิตยสาร สารคดี
6. ภาษาเก่า
7. เรื่องสั้น นิยาย
8. บทความวิชาการ
9. กฎหมาย
10. สุนทรพจน์นายกฯทักษิณ
11. สุนทรพจน์นายกฯชวน
12. บทสนทนา

อย่างไรก็ตามผู้วิจัย ไม่ได้เลือกข้อมูลทางภาษาจากหัวข้อ ไทยถิ่นกลาง ไทยถิ่นเหนือ ไทยถิ่นอีสาน ไทยถิ่นใต้ แต่เลือกเฉพาะภาษาไทยกรุงเทพเพราะต้องการศึกษาเฉพาะภาษาไทยมาตรฐานเท่านั้น นอกจากนี้ผู้วิจัยไม่เลือกข้อมูล ภาษาจากหัวข้อ สุนทรพจน์นายกฯทักษิณ สุนทรพจน์นายกฯชวน ด้วยเห็นว่าเป็นภาษาเฉพาะบุคคลมากเกินไป ผู้วิจัยต้องการข้อมูลของผู้ใช้ภาษาส่วนใหญ่มากกว่า

1.1.2 ข้อมูลภาษาจากการเก็บภาคสนาม

ผู้วิจัยใช้วิธีเก็บข้อมูลจากการใช้ภาษาของคนทั่วไปในชีวิตประจำวัน เช่น ในชั้นเรียน ระหว่างเดินทาง ระหว่างรับประทานอาหาร เป็นต้น เหตุผลที่ต้องเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยนั้น เนื่องจากว่า ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ข้อมูลที่อยู่ในคลังข้อมูลภาษาแห่งชาตินั้นอาจไม่ได้มีการแก้ไขให้ทันสมัย การเก็บข้อมูลภาคสนามจะช่วยทำให้เห็นแนวโน้มการใช้ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในปัจจุบันมากขึ้น

1.2 การเลือกสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทางภาษาจากแหล่งข้อมูลข้างต้นตามข้อ 1.1.1 และ 1.1.2 รวมทั้งสิ้น 4000 คำหลังจากนั้นจึงทำการคัดเลือกคำที่ตรงกับงานวิจัยและคัดคำซ้ำทิ้ง เหลือคำที่นำมาวิเคราะห์ทั้งสิ้น 750 คำ

2. กรอบการวิเคราะห์ข้อมูล

กรอบในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

2.1 ชนิดของคำ พบเกณฑ์การแบ่งชนิดของคำทางภาษาศาสตร์ 2 ชนิดดังต่อไปนี้คือ

1. คำเนื้อหา ได้แก่ คำนาม, คำกริยา และ คำคุณศัพท์

2. คำไวยากรณ์ ได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ, คำช่วยกริยาวาจก, ตัวนำส่วนเติม

เต็ม, คำแสดงการปฏิเสธ

2.2 หน่วยงานกระบวนการและหน่วยงานผลลัพธ์โดยนำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์หา ลักษณะความแตกต่างของคำในกลุ่มที่สามารถปรากฏรวมทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

3. เก็บรวบรวมข้อมูล

ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ขั้นตอนคือ

3.1 ประเภทของข้อมูล

3.1.1 ข้อมูลจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติบนอินเทอร์เน็ตในหัวข้อต่างๆคือ บทบรรณาธิการ จดหมายราชการ บทสัมภาษณ์จากนิตยสาร รัฐธรรมนูญ 2540 กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายอาญา ข่าวห นังสื่อพิมพ์ออนไลน์ วารสารวิชาการ นวนิยาย ภาษาไทยถิ่นไทย

กรุงเทพ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ บทความทั่วไป
นิตยสาร สารคดี ภาษาเก่า เรื่องสั้น นิยาย บทความวิชาการ กฎหมาย บทสนทนา

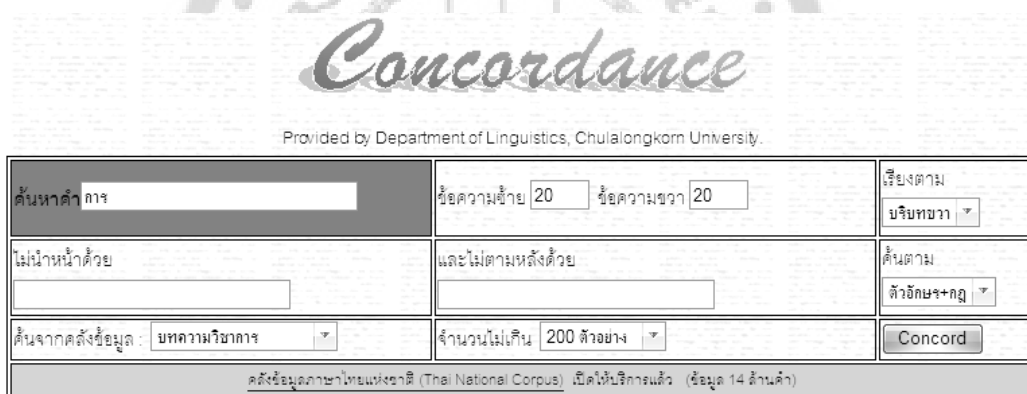
3.1.2 ข้อมูลอื่นได้จากการออกเก็บข้อมูลภาคสนาม

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.2.1 ข้อมูลอื่นได้จากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติบนอินเทอร์เน็ตมีวิธี

ดังต่อไปนี้

1. ระบุคำสำคัญที่ต้องการค้นหาซึ่งในที่นี้คือหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ”
และ “ความ” พร้อมทั้งระบุจำนวนตัวอย่างที่ต้องการให้โปรแกรมแสดงผล จากนั้นเลือกหัวข้อของข้อมูล
ตามที่กำหนดข้างต้น ระบุจำนวนข้อความซ้าย-ขวาข้างละ 20 คำ โดยจะได้ข้อมูลเบื้องต้นทั้งสิ้น 4,000
คำ



Concordance
Provided by Department of Linguistics, Chulalongkorn University.

ค้นหา คำ	ข้อความซ้าย 20	ข้อความขวา 20	เรียงตาม บริบทขวา
ไม่ให้นำด้วย	และไม่ตามหลังด้วย		ค้นตาม ตัวอักษร+กฎ
ค้นจากคลังข้อมูล : บทความวิชาการ	จำนวนไม่เกิน 200 ตัวอย่าง		Concord

คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) เปิดให้บริการแล้ว (ข้อมูล 14 ล้านคำ)

ภาพประกอบ 1 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

Concordance

Provided by Department of Linguistics, Chulalongkorn University.

ค้นหาคำ <input type="text" value="การ"/>	ข้อความซ้าย <input type="text" value="20"/> ข้อความขวา <input type="text" value="20"/>	เรียงตาม บริบทขวา ▾
ไม่นำหน้าด้วย <input type="text"/>	และไม่ตามหลังด้วย <input type="text"/>	ค้นหาตาม ตัวอักษร+คุณ ▾
ค้นจากคลังข้อมูล : <input type="text" value="บทความวิชาการ"/>	จำนวนไม่เกิน <input type="text" value="200"/> ตัวอย่าง ▾	<input type="button" value="Concord"/>
คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) เปิดให้บริการแล้ว (ข้อมูล 14 ล้านคำ)		

ภาพประกอบ 2 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

2. โปรแกรมจะแสดงผลข้อมูลออกมาตามข้อกำหนดต่างๆที่เรา ระบุไว้ในตอนเริ่ม ตัวอย่างในภาพจะเห็นว่าโปรแกรมแสดงข้อมูลเป็นข้อความที่มีหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ปრაกฏพร้อมกับบริบท

Concordance



Characters "การ" are found in 200 lines. (40.629 K characters were scanned, chance of finding = 1.47677767112161 %)
การ is a word ranked #2. It occurs 83340 time(s) in the corpus of 3476589 words (19056 word types).
There is only one word type on this rank. Occurrence of การ = 23971 times per million words.
Samples are randomly picked by CU-concordance, Dept.of Linguistics, Chulalongkorn University

1. ญหาต่างๆจากการปฏิบัติ*การ* หรือ proc
2. คิดถึงเรื่องของจินตนาการ*การ* คิดถึงความเป็นไป
3. เรื่องของ จินตนาการ*การ* ไม่เกี่ยวกับการ
4. เป็นไปในลักษณะปฏิบัติ*การ*. ผมอยากจะทำอธิบาย
5. คือคำว่า“โยนิโสมนสิ*การ*” หมายถึงการใช้คิด
6. ก็ไม่ใช่ มันเป็น*การ*กระทำที่มีนัยยะทางคุณเค
7. เพราะปัจจุบันมักจะมี*การ*กล่าวประณามอยู่เสมอ
8. วามว่า ...พอได้รับ*การ*เกณฑ์แรงงานไปเข้าเดือ
9. ุอาศัย โดยอาศัย*การ*เก็บกิน ขนที่ผู้
10. เป็นฝ่มีความมั่นคงใน*การ*เก็บสะสมอาหารมากกว่า.
11. ดต่อไปในนี้ด้วยถึง*การ*เกิดขึ้นมาของโรงเรียน
12. ันับว่ามีความสำคัญต่อ*การ*เกิดขึ้นมาของโรงเรียน

ภาพประกอบ 3 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

Concordance



Characters "ความ" are found in 50 lines. (21.343 K characters were scanned, chance of finding = 0.937075387714942 %)
 ความ is a word ranked #13. It occurs 34713 time(s) in the corpus of 3476589 words (19056 word types).
 There is only one word type on this rank. Occurrence of ความ = 9984 times per million words.
 Samples are randomly picked by CU-concordance, Dept.of Linguistics, Chulalongkorn University

1. าทเป็นราชอาณาจักรแห่งความกลัว (the kin
2. งปัญหาเสียดังด้วยความกลัว, มันอาจเ
3. อธารงประสิทธิภาพแห่งความกลัวไว้ ก็อาจ
4. าทด้านเดียวที่ไม่แสดงความขัดกันของผลประโยชน์เ
5. ให้เห็นความสำคัญและทำความเข้าใจ
6. ต้องสร้างเสริมยกระดับความเข้าใจ และอารยธรรมที่
7. ทสับสนคลุมเครือ สร้างความเข้าใจไขว่เขวซึ่งรับม
8. สังคมไทยคงต้องทำความเข้าใจหลักรากฐานต่าง
9. นี บางข้อเท็จจริง บางความจริงต่อสาธารณชนตามอำนาจ
10. ไปได้ ถูกทำลายความชอบธรรมลงไปภายใต้"ระบบ
11. 'งแยกจากกันยิ่งขึ้น, ความเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย

ภาพประกอบ 4 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

3. คัดเลือกหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ที่มีชนิดของคำ
 ต่างๆปรากฏร่วม เช่น การเกิด การดี ความกลัว ความน่ารัก เป็นต้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 เก็บรวบรวมข้อมูลภาษาจากแหล่งข้อมูลทั้งสองแหล่ง

4.2 ในกรณีข้อมูลภาคสนามนั้น ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า ภาษามีการเปลี่ยนแปลง

ตลอดเวลา และ อีกประการหนึ่ง ผู้ใช้ภาษาในหลายๆครั้งก็พูดออกมาด้วยความเคยชิน โดยไม่ได้กรอง
 คำพูดว่าที่พูดออกมานั้น ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไม่ ในข้อมูลส่วนนี้เองจะนำมาตรวจสอบโดยนำคำ
 นั้นๆ ไปค้นหาในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ และหากไม่พบก็จะนำไปค้นหา

ใน www.google.com อีกครั้งหนึ่ง เพราะโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติอาจมีข้อมูลที่ไม่ใหม่พอ
 กับภาษาที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา และรวดเร็วอย่างมากในยุคปัจจุบัน หากพบว่ามีการปรากฏอยู่มาก
 ก็จะมาพิจารณาพร้อมกับคำอื่นๆ แต่หากไม่พบเลยก็จะไม่นำคำนั้นมาพิจารณาเกณฑ์การปรากฏ

4.3 วิเคราะห์คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” โดยใช้เกณฑ์การจำแนกชนิดของคำตามหลักภาษาไทยและภาษาศาสตร์

4.4 พิจารณาคำในกลุ่มที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” เพื่อจำแนกความแตกต่างตามแนวกรอบทฤษฎีหน่วยนามกระบวนการและหน่วยนามผลลัพธ์ แล้วจึงสรุปเป็นลักษณะความแตกต่าง



บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” จำนวน 750 คำในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์

1. การวิเคราะห์การแปลงเป็นนามโดยใช้หลักสัทวิทยา
2. การวิเคราะห์การแปลงเป็นนามแท้และการแปลงเป็นนามเทียม
3. การวิเคราะห์ลักษณะความแตกต่างกรณีคำที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในการแปลงเป็นนามแท้

ในงานวิจัยชิ้นนี้มีข้อมูลทางภาษาทั้งสิ้น 750 คำ พบว่ามีคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ทั้งหมด 398 คำ คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “ความ” ทั้งหมด 204 คำ และคำที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ทั้งหมด 148 คำ จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปเป็นตารางแสดงค่าร้อยละในการปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ได้ดังนี้

ตาราง 3 ค่าร้อยละในการปรากฏร่วมกับคำของรูปแบบการแปลงเป็นนาม

หน่วยคำ	ความถี่ (ร้อยละ)
การ-	53.07
ความ-	27.20
การ- / ความ-	19.73
รวม	100.00

จากตารางแสดงให้เห็นว่าคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” นั้นปรากฏอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “ความ” และคำที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วย “การ” และ “ความ” ปรากฏในจำนวนน้อยที่สุด

1. การวิเคราะห์การแปลงเป็นนามโดยใช้หลักสัทวิทยา

จากการที่ผู้วิจัยได้ข้อมูลภาษาจากทั้ง โปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ และจากข้อมูลภาคสนามที่ผู้วิจัยรวบรวมเองแล้ว ผู้วิจัยเริ่มกระบวนการในการจัดกระทำข้อมูลโดยวิเคราะห์ในเรื่องของระบบเสียงว่าจะมีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ เนื่องจากปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเติมหน่วยคำเติมหน้าในภาษาอื่นพบว่า มีเรื่องของระบบเสียงเข้ามาเกี่ยวข้อง (Phonological conditioning) ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาอังกฤษ หน่วยคำเติมหน้า im- จะปรากฏพร้อมกับหน่วยคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงริมฝีปาก (Bilabial sound) ได้แก่ /b/, /p/, /m/ นั่นเอง หรือหน่วยคำเติมหน้า -ir และ -il ที่จะปรากฏพร้อมกับหน่วยคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงปลายลิ้นม้วน (Retroflex sound) และเสียงข้างลิ้น (Lateral sound) อันได้แก่ /r/ และ /l/ ตามลำดับ เมื่อพบปรากฏการณ์เหล่านี้ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลมาพิจารณาดังนี้

หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” /kaan/

หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” /khwaaam/

เมื่อพิจารณาสภาพแวดล้อมทางเสียงของหน่วยคำทั้งสองพบเสียงดังนี้คำทั้งสองต่างปรากฏพยัญชนะต้นเป็นเสียงเพดานอ่อนหยุด (Velar Stop sound) คือ /k/ และ /kh/ มีเสียงสระเป็นเสียงสระยาว ต่ำ กลางลิ้น ลิ้นลดต่ำ ปากเหยียด (Long Low Central Open Unrounded vowel) เหมือนกันคือ /aa/ สำหรับส่วนของพยัญชนะท้ายนั้น /kaan/ เป็นเสียงปุ่มเหงือกนาสิก (Alveolar Nasal sound) ในขณะที่ /khwaaam/ เป็นเสียงริมฝีปากนาสิก (Bilabial Nasal sound) (เทียนมณี บุญจุน. 2548) จากข้อมูลที่ได้นี้ผู้วิจัยจึงนำมาพิจารณาเพื่อหาว่าเกณฑ์ทางด้านระบบเสียงจะมีอิทธิพลต่อการปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้งสองหรือไม่ โดยผู้วิจัยนำเสียงในภาษาไทยทั้งหมดมาพิจารณาได้ดังนี้¹

- (1) ก. kaan – bin
ข. khwaam – baa
- (2) ก. kaan – duu
ข. khwaam – du
- (3) ก. kaan – piin

¹ ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยไม่ได้นำเสนอสัญลักษณ์ที่แสดงวรรณยุกต์ประกอบ

๑. khwaam – pralaat
- (4) ก. kaan – taay
๑. khwaam – taay
- (5) ก. kaan – kin
๑. khwaam – klaa
- (6) ก. kaan – ใ้uthit
๑. khwaam - ใ้aadoon
- (7) ก. kaan – phuut
๑. khwaam – phayaayaam
- (8) ก. kaan – thaasii
๑. khwaam – thum
- (9) ก. kaan – khlaan
๑. khwaam – khlam
- (10) ก. kaan – cap
๑. khwaam – cam
- (11) ก. kaan – tʃajcaaj
๑. khwaam – tʃaa
- (12) ก. kaan – fan
๑. khwaam – fan
- (13) ก. kaan – somsuu
๑. khwaam – satthaa
- (14) ก. kaan – hen
๑. khwaam – hen
- (15) ก. kaan – maana?
๑. khwaam – maana?
- (16) ก. kaan – noomnaaw

- ข. khwaam – naarak
- (17) ก. kaan – ฅi:ap
ข. khwaam – ฅi:ap
- (18) ก. kaan – laa
ข. khwaam – lap
- (19) ก. kaan – ruu
ข. khwaam – ruu
- (20) ก. kaan – wiŋ
ข. khwaam – wuuwaam
- (21) ก. kaan – jaŋruu
ข. khwaam – jen

จากตัวอย่างที่ (1) – (21) แสดงให้เห็นว่าเรื่องของระบบเสียงนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องแต่อย่างใดกับการแปลงเป็นนาม โดยจากตัวอย่างทั้งหมดจะเห็นว่าไม่ว่าจะเป็นหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ที่มีเสียงท้ายพยัญชนะเป็นเสียง /n/ และหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ที่มีเสียงท้ายพยัญชนะเป็นเสียง /m/ ต่างสามารถปรากฏร่วมกับเสียงใดๆในภาษาไทยได้อย่างอิสระ จากตัวอย่างทั้งหมดที่นำมาวิเคราะห์นั้นทำให้เราทราบว่าเรื่องของระบบเสียงไม่ใช่ปัจจัยในการปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนามแต่อย่างใด ผู้วิจัยจึงมุ่งวิเคราะห์ในเรื่องของชนิดของคำว่ามีผลต่อการปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนามหรือไม่และอย่างไร ต่อไป

จากการรวบรวมข้อมูลทั้งจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติและจากภาษาในชีวิตประจำวันผู้วิจัยพบการปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ดังนี้

1. คำนาม

คำนามสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้ ยกตัวอย่างเช่น

- (22) การธนาคาร
- (23) การเมือง

(24) ความเมื่อง

(25) ความแพ่ง

จากตัวอย่างที่ (22) – (25) จะเห็นว่าคำนามสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้ โดยจากข้อมูลพบว่าคำนามนั้นมี 3 กลุ่มคือ คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” เท่านั้น, คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” เท่านั้น และคำที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ”และ “ความ”

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาเพิ่มเติมผู้วิจัยพบว่าการปรากฏร่วมระหว่างหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” กับคำนามเหล่านี้ไม่ใช่กระบวนการแปลงเป็นนาม เนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำนามอยู่แล้ว จริงๆแล้วคำที่เกิดขึ้นจากการปรากฏร่วมระหว่างคำนามกับหน่วยคำ “การ” และ “ความ” นั้นเป็น “คำประสม” กล่าวคือเป็นคำที่ทุกหน่วยคำในคำนั้นๆมีความหมายไม่ว่าหน่วยคำเหล่านั้นจะแยกอยู่โดยลำพังหรือปรากฏร่วมกัน คำประสมที่เกิดขึ้นจะให้ความหมายใหม่โดยในกรณีนี้เป็นคำประสมแบบขยายความ (เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์. 2531) ทั้งนี้หน่วยคำ “การ” และ “ความ” นั้นเป็นคำที่มีความหมายในตัวเองอยู่แล้วกล่าวคือหน่วยคำ “การ” นั้นแปลว่า เรื่อง, กิจธุระ ส่วนหน่วยคำ “ความ” นั้นแปลว่า เนื้อหาสาระ, คำพูด, คดี (Morev. 2006) เช่น การธนาคารหมายถึงเรื่องเกี่ยวกับธนาคาร, การเกษตรหมายถึงเรื่องเกี่ยวกับเกษตร, ความอาญาหมายถึงคดีทางอาญา เป็นต้น

2. คำกริยาแสดงการกระทำ

คำกริยาประเภทแสดงการกระทำสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ แปลงเป็นนาม “การ” ได้ ยกตัวอย่างเช่น

(26) ก. การเล่นกีฬา

ข. *ความเล่นกีฬา

(27) ก. การวิ่ง

ข. *ความวิ่ง

(28) ก. การอาบน้ำ

ข. *ความอาบน้ำ

(29) ก. การขับรถ

ข. *ความซ้บรถ

จากตัวอย่างที่ (26) – (29) จะเห็นว่า *เล่นกีฬา, วิ่ง, อาบน้ำ และ ซ้บรถ* เป็นคำกริยาแสดงการกระทำ ซึ่งสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ได้ อย่างไรก็ตามจากตัวอย่างทำให้เราทราบว่าคำกริยาแสดงการกระทำไม่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ได้

3. คำกริยาไม่แสดงการกระทำ

คำกริยาประเภทไม่แสดงการกระทำสามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้ ยกตัวอย่างเช่น

- (30) ก. การประเมินค่า
ข. *ความประเมินค่า
- (31) ก. การดำรงชีวิต
ข. *ความดำรงชีวิต
- (32) ก. การคิด
ข. ความคิด
- (33) ก. การรู้สึก
ข. ความรู้สึก

จากตัวอย่าง ข้างต้นทำให้เราทราบว่าคำกริยาไม่แสดง การกระทำสามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จะสามารถปรากฏร่วมกับคำกริยาไม่แสดง การกระทำ ได้ทุกคำ ในขณะที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” กลับปรากฏร่วมกับคำกริยาไม่แสดงการกระทำในจำนวนที่น้อยกว่า

4. คำคุณศัพท์

โดยปกติคำคุณศัพท์ไม่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ได้และจะปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” เท่านั้น อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” กลับปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์ แต่จะพบเฉพาะกรณีหน้าหน่วยคำ

“การ” มี หน่วยคำ “เป็น” ปรากฏอยู่ เมื่อนั้นคำคุณศัพท์จำนวนหนึ่งจะสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้ อย่างไรก็ตามลักษณะเช่นนี้จะปรากฏกับคำคุณศัพท์บางคำเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

- (34) ก. ความดี
ข. *การดี
ค. เป็นการดี
- (35) ก. ความส่วนตัว
ข. *การส่วนตัว
ค. เป็นการส่วนตัว
- (36) ก. ความมึด
ข. *การมึด
ค. *เป็นการมึด
- (37) ก. ความสวย
ข. *การสวย
ค. *เป็นการสวย

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าคำคุณศัพท์สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ได้ แต่กลับไม่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ได้เลย ยกเว้นกรณีทีหน้าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” มีหน่วยคำ “เป็น” ปรากฏอยู่ ซึ่งจริงๆแล้วที่คำคุณศัพท์เหล่านี้ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” นั้น ไม่ใช่เป็นกระบวนการแปลงเป็นนาม แต่คำคุณศัพท์เหล่านี้ทำหน้าที่ขยายคำนาม “การ” นั่นเอง ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่าจะมีแค่คำคุณศัพท์กลุ่มหนึ่งเท่านั้นที่สามารถนำมาวางหลังหน่วยคำ “การ” ได้ โดยหน่วยคำ “การ” ในที่นี้จะสามารถแทนด้วยคำว่า “เรื่อง” ได้ เช่น เป็นการดี-เป็นเรื่องดี, เป็นการส่วนตัว-เป็นเรื่องส่วนตัว เป็นต้น นั่นทำให้เข้าใจได้ว่าทำไมเราถึงไม่สามารถใช้คำคุณศัพท์บางคำกับกรณีนี้ได้ เช่น *เป็นการมึด-เป็นเรื่องมึด, *เป็นการสวย-เป็นเรื่องสวย เป็นต้น

5. คำปฏิเสธ “ไม่”

ผู้วิจัยพบว่าคำปฏิเสธ “ไม่” สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้ ยกตัวอย่างเช่น

- (38) การชุมนุมเพื่อทวงสัญญารัฐบาลครั้งแล้วครั้งเล่าชี้ให้เห็นถึง**การไม่**จริงใจในการแก้ไขปัญหา
- (39) **การไม่**ตามใจภรรยา ในเรื่องอาหารการกิน สร้างความเคียดชัง จนภรรยาต้องตีมันมทุกวัน
- (40) เพราะแสดงให้เห็นถึง**ความไม่**เข้าใจจริยธรรม และขาดสติยั้งคิด
- (41) ส่วนหนึ่งของ**ความไม่**คืบหน้าเพราะบุคลากรในกระทรวงสาธารณสุขเองมีความขัดแย้งกันสูง

6. คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ

ผู้วิจัยพบว่าคำ ช่วยกริยาแสดงทัศนะสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้ ทั้งนี้ปรากฏคำช่วยกริยาแสดงทัศนะสองตัวได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “จะ” และ คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “ต้อง” ดังนี้

6.1 คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “จะ” ยกตัวอย่างเช่น

- (42) **การจะ**ทำให้แบรนต์คงอยู่ต่อไปได้อีก 100 ปีต้องมีวิธีการอย่างเป็นระบบและลึกซึ้งกว่านั้น
- (43) **การจะ**ขอให้ถอดถอนใครต้องระบุพฤติกรรมเป็นข้อๆ ให้ชัดเจน

6.2 คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “ต้อง” ยกตัวอย่างเช่น

- (44) สิ่งที่ดีที่สุดก็คือ **การต้อง**มีหุ่นที่ดี ผอม เปรี้ยว เอวคอดเอวกีวถึงขนาดอดข้าวได้เป็นวันๆ
- (45) หน้าที่ของเขาคือ**การต้อง**รีบลงมือผ่าตัดหลัง นักโทษถูกประหารชีวิตทันที

7. คำช่วยกริยาแสดงวาทก

ผู้วิจัยพบว่าคำ ช่วยกริยาแสดงวาทก สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้ โดยคำช่วยกริยาแสดงวาทกที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงวาทก “โดน” และ คำช่วยกริยาแสดงวาทก “ถูก” ดังนี้

7.1 คำช่วยกริยาแสดงวาทก “โดน” ยกตัวอย่างเช่น

- (46) ผลของ**การโดน**ลบรายชื่อออกจาก MSN เรายังคงเห็นเค้าออนไลน์นี้ใช้มัยคะ
- (47) นักวิชาการเชื่อ**ว่าการโดน**รुकล้าที่อยู่อาศัย นับเป็นสาเหตุสำคัญ

7.2 คำช่วยกริยาแสดงวาทก “ถูก” ยกตัวอย่างเช่น

- (48) ผู้จัดการ ชสท. ได้ชี้แจงถึง**การถูก**ตั้งข้อสังเกตกรณีที่เขาออกมาจับ ผิดชอบเรื่องปุ๋ยปลอม
- (49) อย่างไรก็ตาม **การถูก**ย้ายครั้งนี้ตนไม่เสียใจ เพราะเป็นผู้ได้บังคับบัญชา ต้องทำตามคำสั่ง

8. ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่”

ผู้วิจัยพบว่าตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่” สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” ได้ดังนี้

- (50) **การที่**เกาหลีเหนือ จะส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ที่ เมืองปูซาน
- (51) **การที่**ค่าเงินบาทเกาะหลังเงินเยนญี่ปุ่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เงินบาทมีความผันผวน
- (52) **ความที่**อายุมากและ การศึกษาน้อยจึงไม่มีโอกาสเลือกงานใดๆ เลย
- (53) **ความที่**กังเป็นพ่อค้า มีคนนับหน้าถือตา รู้จักมากมาย จึงสามารถระดมทุนจากคบอดีเงิน

2. การวิเคราะห์การแปลงเป็นนามแท้และการแปลงเป็นนามเทียม

จากการสังเกตพบว่าหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับชนิดของคำชนิดต่าง ๆ นั้น ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยคำแปลงเป็นนามเสมอไป จากการค้นคว้าพบว่าหน่วยคำ “การ” และ “ความ” โดยปกติที่มีความหมายในตัวมันเองอยู่แล้ว กล่าวคือหน่วยคำ “การ” นั้นแปลงมาจากภาษาสันสกฤต แปลว่า เรื่อง, กิจธุระ ส่วนหน่วยคำ “ความ” นั้นแปลว่า เนื้อหาสาระ, คำพูด, คดี (Morev. 2006)

จากข้อสงสัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ห้หน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์ต่างๆ อันได้แก่ ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่”, คำช่วยกริยาแสดงทัศนนะ “จะ” และ “ต้อง”, คำช่วยกริยาแสดงวาทก “โดน”, “ถูก” และคำปฏิเสธ “ไม่” ซึ่งจากการศึกษาของงานเรื่อง “Thai Wh-expressions at the Left Edge of the Clause: Contrastive and Identificational Wh-clefts.” (Ruangjaroon, Sugunya. 2007) พบว่าการแปลงเป็นนามจะมีรูปแบบที่ชัดเจนโดยสุกัญญาภากล่าววว่า หน่วยคำแปลงเป็นนามและคำกริยาจะไม่สามารถปรากฏแยกกันได้นอกจากนี้เมื่อทดสอบโดยการเติมตัวบ่งชี้อนาคตกาล (future marker) “จะ” ลงไปการแปลงเป็นนามนั้นก็จะมีรูปแบบไป ดังตัวอย่าง

- (54) ก. คนจ้าง
- ข. *คนจะจ้าง

(Ruangjaroon, Sugunya. 2007)

จากตัวอย่างข้างต้นที่ผู้วิจัยได้ศึกษาก่อนหน้านี้ ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ต่อพบว่า ตามที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ว่าหน่วยคำแปลงเป็นนามและคำกริยาไม่สามารถปรากฏแยกกันได้นั้น เนื่องจากหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” สามารถปรากฏร่วมกับคำคุณศัพท์ได้เช่นกัน ผู้วิจัยจึงสรุปว่า หน่วยคำแปลงเป็นนามไม่สามารถปรากฏแยกกับคำกริยาแสดงการกระทำ , คำกริยาไม่แสดงการกระทำ และคำคุณศัพท์ อันเป็นคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนามเพื่อสร้างกระบวนการแปลงเป็นนามได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้นำตัวอย่างด้านบนมาเปรียบเทียบกับหน่วยคำแปลงเป็นนามคำอื่นๆในภาษาไทย ยกตัวอย่างเช่น

- (55) ก. คนชาย
- ข. *คนจะชาย
- (56) ก. นักแสดง
- ข. *นักจะแสดง
- (57) ก. ผู้ซื้อ
- ข. *ผู้จะซื้อ
- (58) ก. ที่ปิดน้ำฝน
- ข. *ที่จะปิดน้ำฝน
- (59) ก. การกิน
- ข. *การจะกิน
- (60) ก. ความช่วย
- ข. * ความจะช่วย

จากตัวอย่างที่ (55) – (60) แสดงให้เห็นว่าเมื่อนำตัวบ่งชี้อนาคตกาลมาทดสอบจะทำให้รูปแบบผิดเพี้ยนไป จากข้อมูลข้างต้นทำให้ผู้วิจัยอนุมานว่าระหว่างหน่วยคำแปลงเป็นนามและคำจะไม่สามารถถูกแยกออกจากกันได้นั้นหมายความว่า ในกรณีที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์ต่างๆนี้ได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “จะ” และ “ต้อง”, คำช่วยกริยาแสดงวาจก “โดน”, “ถูก” และคำปฏิเสธ “ไม่” นั้นหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้งสองไม่ได้ทำหน้าที่แปลงเป็นนามนั่นเอง

นอกจากงานของสุกัญญาแล้ว ผู้วิจัยยังพบงานที่สนับสนุนแนวความคิดนี้คืองานของ
วรรณธิภา อุนารัตน์ (วรรณธิภา อุนารัตน์. 2551) กรณีหน่วยคำ "การ" ที่ปรากฏร่วมกับตัวนำส่วนเติม
เต็ม "ที่" ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยพบว่าหน่วยคำ "การ" และ "ความ" ในที่นี้ไม่ใช่การแปลง
เป็นนาม แต่หน่วยคำ "การ" และ "ความ" นี้เป็นคำนามที่มีตัวนำส่วนเติมเต็ม "ที่" มาขยาย (วรรณธิภา
อุนารัตน์. 2551)

- (61) ก. ฉันไม่ชอบ การที่ท่านทำเช่นนี้
ข. การที่ท่านทำเช่นนี้ฉันไม่ชอบ

(วรรณธิภา อุนารัตน์. 2551)

จากตัวอย่างดังกล่าววรรณธิภาอธิบายว่าวลี *ที่ท่านทำเช่นนี้* ทำหน้าที่เป็นบทขยายนามซึ่งใน
ที่นี้คือ "การ" นั่นเอง

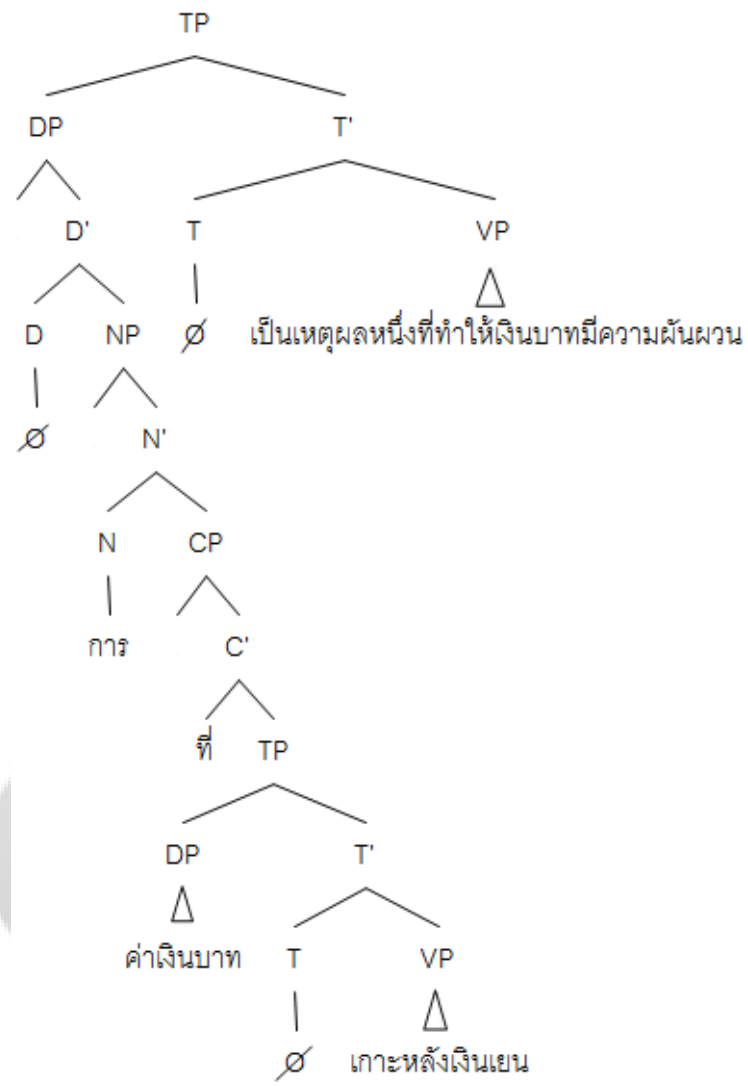
จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยจึงพิจารณาหน่วยคำ "ความ" เทียบกับหน่วยคำ "การ" พบว่าทั้ง
สองต่างเป็นหน่วยคำที่มีความหมายในตัวเองและยังสามารถนำมาทำเป็นกระบวนการแปลงเป็นนาม
ได้ด้วย ซึ่งสรุปได้ว่าทั้งหน่วยคำ "การ" และ "ความ" เมื่อปรากฏร่วมกับตัวนำส่วนเติมเต็ม "ที่" นั้นไม่ได้
ทำกระบวนการแปลงเป็นนามแต่เป็นคำนามที่มีตัวนำส่วนเติมเต็ม "ที่" มาขยายนั่นเอง

นอกจากนี้ จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าวลีใดๆที่มีหน่วยคำ "การ" และ "ความ" ปรากฏ
ร่วมกับคำไวยากรณ์ต่างๆอันได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ "จะ" และ "ต้อง", คำช่วยกริยาแสดงวาจก
"โดน", "ถูก" และคำปฏิเสธ "ไม่" นั้นสามารถเติมตัวนำส่วนเติมเต็ม "ที่" และ ประธานที่แสดงกริยานั้น
ลงไปในตัววลีได้ ยกตัวอย่างเช่น

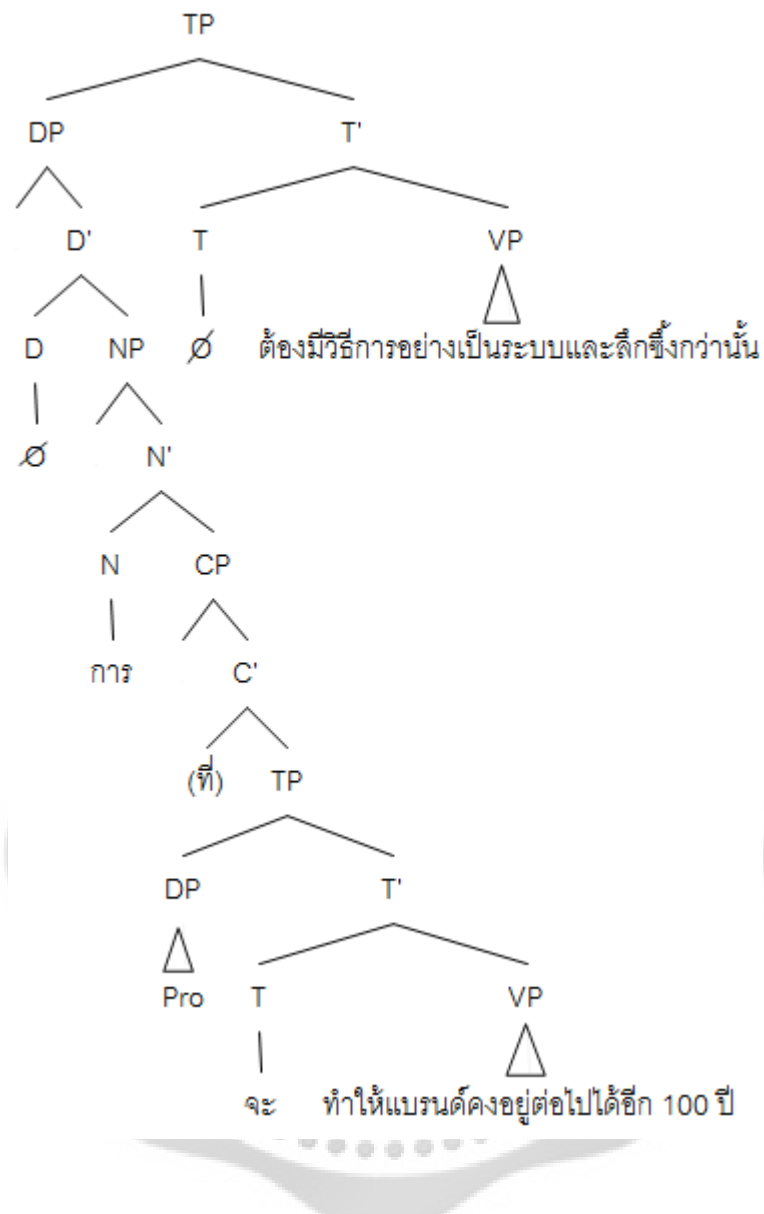
- (62) ก. การชุมนุมเพื่อทวงสัญญารัฐบาลครั้งแล้วครั้งเล่าชี้ให้เห็นถึง**การไม่**จริงจังในการแก้ไข
ปัญหา
ข. การชุมนุมเพื่อทวงสัญญารัฐบาลครั้งแล้วครั้งเล่าชี้ให้เห็นถึง**การ [ที่ รัฐบาล]ไม่**
จริงจังในการแก้ไขปัญหา
- (63) ก. ส่วนหนึ่งของ**ความไม่**คืบหน้าเพราะบุคลากรในกระทรวงสาธารณสุขเองมีความ
ขัดแย้งกันสูง
ข. ส่วนหนึ่งของ**ความ [ที่ ประธาน]ไม่**คืบหน้าเพราะบุคลากรในกระทรวงสาธารณสุข
เองมีความขัดแย้งกันสูง

- (64) ก. การจะทำให้แบรנדคงอยู่ต่อไปได้อีก 100 ปีต้องมีวิธีการอย่างเป็นระบบและลึกซึ้งกว่านั้น
- ข. การ[ที่ ประธาน]จะทำให้แบรנדคงอยู่ต่อไปได้อีก 100 ปีต้องมีวิธีการอย่างเป็นระบบและลึกซึ้งกว่านั้น
- (65) ก. สิ่งที่ดีที่สุดก็คือ การต้องมีหุ่นที่ดี ผอม เปรี้ยว เอวคอดเอวกีวถึงขนาดอดข้าวได้เป็นวันๆ
- ข. สิ่งที่ดีที่สุดก็คือ การ[ที่ ประธาน]ต้องมีหุ่นที่ดี ผอม เปรี้ยว เอวคอดเอวกีวถึงขนาดอดข้าวได้เป็นวันๆ
- (66) ก. ผู้จัดการ ชสท. ได้ชี้แจงถึงการถูกตั้งข้อสังเกตกรณีที่เขาออกมาจับผิดชอบเรื่องปุ๋ยปลอม
- ข. ผู้จัดการ ชสท. ได้ชี้แจงถึงการ[ที่ ประธาน]ถูกตั้งข้อสังเกตกรณีที่เขาออกมาจับผิดชอบเรื่องปุ๋ยปลอม
- (67) ก. ผลของการโดนลบรายชื่อออกจาก MSN เรายังคงเห็นเค้าออนไลน์ไหม้ยะคะ
- ข. ผลของการ[ที่ ประธาน]โดนลบรายชื่อออกจาก MSN เรายังคงเห็นเค้าออนไลน์ไหม้ยะคะ

จากตัวอย่างต่างๆข้างต้นจะเห็นว่าระหว่างหน่วยคำ “การ” และ “ความ” กับคำไวยากรณ์นั้น เราสามารถเติมตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่” และประธาน(big PRO) ลงไปได้ โดยในกรณีของประธานนั้น เราสามารถระบุได้จากบริบทนั่นเอง จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่าวลีใดๆที่มีหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์ต่างๆอันได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “จะ” และ “ต้อง”, คำช่วยกริยาแสดงวาทก “โดน”, “ถูก” และคำปฏิเสธ “ไม่” นั้นจริงๆแล้วจะมีตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่” และประธาน อยู่เสมอ เพียงแต่ว่าขึ้นอยู่กับผู้พูดว่าจะพูดออกมาหรือไม่ ซึ่งจุดนี้เองยังสนับสนุนให้เห็นว่า หน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์ต่างๆนี้ไม่ใช้การแปลงเป็นนาม



ภาพประกอบ 5 รูปแบบโครงสร้างประโยค “การที่ค่าเงินบาทเกาะหลังเงินเยนเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เงินบาทมีความผันผวน”



ภาพประกอบ 6 รูปแบบโครงสร้างประโยค “การจะทำให้แบรนด์คงอยู่ต่อไปได้อีก 100 ปีต้องมีวิธีการอย่างเป็นระบบและลึกซึ้งกว่านั้น”

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นทำให้สามารถแบ่งหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ออกเป็น 2 ลักษณะโดยในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยเรียกว่า การแปลเป็นนามแท้ และการแปลเป็นนามเทียม กล่าวคือการแปลเป็นนามแท้เป็นการแปลเป็นนามที่หน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ทำหน้าที่แปลงชนิดของคำให้กลายเป็นคำนาม ในขณะที่การแปลเป็นนามเทียมคือการแปลง

เป็นนามที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ไม่ได้ทำหน้าที่แปลงคำที่ปรากฏร่วมเป็นคำนาม โดยสามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตาราง 4 แสดงการแปลงเป็นนามแท้และการแปลงเป็นนามเทียม

คำ	การแปลงเป็นนามแท้	การแปลงเป็นนามเทียม
คำนาม		✓
คำกริยาแสดงการกระทำ	✓	
คำกริยาไม่แสดงการกระทำ	✓	
คำคุณศัพท์	✓	
คำปฏิเสธ		✓
คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ		✓
คำช่วยกริยาแสดงวาทก		✓
ตัวนำส่วนเติมเต็ม		✓

3. การวิเคราะห์ลักษณะความแตกต่างกรณีคำที่ปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในการแปลงเป็นนามแท้

หลังจากที่สามารถแบ่งการแปลงเป็นนามเป็นการแปลงเป็นนามแท้ และการแปลงเป็นนามเทียมได้แล้ว ผู้วิจัยจึงนำคำที่ปรากฏในกลุ่มการแปลงเป็นนามแท้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างต่อไป

จากที่ กริมชอว์ (Grimshaw. 1990) ได้วิเคราะห์หน่วยนามโดยแบ่ง หน่วยนาม ออกเป็น 2 ประเภทคือ หน่วยนามกระบวนการ (Process nominals) และ หน่วยนามผลลัพธ์ (Result nominals) หน่วยนามกระบวนการจะแสดงความเป็นกริยาออกมาได้อย่างชัดเจนโดยทำหน้าที่แสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์ ในขณะที่หน่วยนามผลลัพธ์ทำหน้าที่แสดงผลของเหตุการณ์หรือความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ เมื่อนำมาพิจารณาเทียบเคียงกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” แล้วพบว่าหน่วยนามอันเกิดจากการปรากฏร่วมระหว่างคำและหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” นั้น เป็น

หน่วยนามกระบวนการ ในขณะที่หน่วยนามอันเกิดจากการปรากฏร่วมระหว่างคำและหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” นั้น เป็น หน่วยนามผลลัพธ์ พิจารณาได้จากตัวอย่าง

- (68) การเดินทางข้ามประเทศมักใช้เวลานาน
 (69) การกระโดดเชือกตั้งแต่เด็กจะช่วยเพิ่มความสูงได้
 (70) งานชิ้นนี้ต้องประสบกับความล้มเหลวเพียงเพราะสมาชิกในกลุ่มไม่ลงรอยกัน

จากตัวอย่างที่ (68) – (69) จะเห็นว่า การเดินทาง และการกระโดดเชือก เป็นหน่วยนามกระบวนการที่แสดงให้เห็นถึงกิริยาอาการโดยแสดงกระบวนการในการกระทำกิจกรรมหนึ่งๆ ในขณะที่ตัวอย่างที่ (69) – (70) ความสูง และ ความล้มเหลว นั้นเป็นหน่วยนามผลลัพธ์โดยหน่วยนาม ความสูง แสดงถึงผลลัพธ์ที่เกิดจากการกระโดดเชือกตั้งแต่อายุน้อย ส่วนหน่วยนาม ความล้มเหลว แสดงถึงผลจากการที่สมาชิกในกลุ่มไม่ลงรอยกันทำให้งานออกมาไม่มีประสิทธิภาพ

จากเกณฑ์ในการแยกหน่วยนามข้างต้นนี้ทำให้ผู้วิจัยสามารถจำแนกได้ว่าหน่วยนามอันเกิดจากการปรากฏร่วมระหว่างคำและหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” นั้น เป็น หน่วยนามกระบวนการ ในขณะที่หน่วยนามอันเกิดจากการปรากฏร่วมระหว่างคำและหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” นั้น เป็น หน่วยนามผลลัพธ์ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์หาลักษณะความแตกต่างได้ดังนี้

1. การแปลงเป็นนามที่คำหนึ่งแสดงการกระทำและอีกคำหนึ่งแสดงคุณลักษณะ

ผู้วิจัยพบว่าคำถึงแม้คำหนึ่งจะสามารถปรากฏร่วมทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้แต่จุดมุ่งหมายของการแปลงเป็นนามทั้งสองนั้นต่างกัน โดยเมื่อปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จะมุ่งแสดงถึงการกระทำนั้นๆซึ่งตรงกับลักษณะหน่วยนามกระบวนการที่มุ่งแสดงเหตุการณ์หรือกระบวนการนั้นๆ สำหรับกรณีที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” จะมุ่งแสดงถึงคุณลักษณะซึ่งเทียบเคียงได้กับหน่วยนามผลลัพธ์กล่าวคือเนื่องจากหน่วยนามผลลัพธ์เป็นหน่วยนามที่มุ่งแสดง ผลของเหตุการณ์หรือความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ ทั้งนี้คุณลักษณะต่างๆนั้นเกิดมาจากการสร้างมันขึ้นมาจนเรามีคุณลักษณะดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- (71) ก. การเป็นครู
 ข. ความเป็นครู

- (72) ก. การก้าวร้าว
 ข. ความก้าวร้าว
- (73) ก. การสุภาพ
 ข. ความสุภาพ
- (74) ก. การข่มขู่
 ข. ความข่มขู่

จากตัวอย่างที่ (71) – (74) แสดงการเปรียบเทียบเมื่อคำหนึ่งๆสามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในตัวอย่างที่ (71)ก. และ ข. นั้นจะเห็นว่า เป็น สามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” แต่เมื่อพิจารณาในตัวอย่างที่ (71)ก. *การเป็นครู* จะเห็นว่าให้ความหมายในแง่แสดงการกระทำว่าเป็นครูหรือประกอบอาชีพครู มีหน้าที่ต้องสอนเด็ก เป็นต้น แต่เมื่อพิจารณาในตัวอย่างที่ (71)ข. *ความเป็นครู* จะให้ความหมายในแง่แสดงคุณลักษณะกล่าวคือมุ่งชี้ประเด็นถึงจรรยาบรรณของครูว่าควรเป็นเช่นไร ควรมีลักษณะอย่างไรเช่นมีความตั้งใจที่จะสอนเด็กให้มีความรู้ เป็นคนดี อุดหนุน เป็นต้น

ในกรณีตัวอย่างที่ (72)ก. *การก้าวร้าว* มุ่งแสดงให้เห็นถึงการกระทำบางสิ่งบางอย่างที่ก้าวร้าวต่อผู้อื่น ในขณะที่ตัวอย่างที่ (72)ข. *ความก้าวร้าว* หมายถึงลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าก้าวร้าว อาจไม่ต้องแสดงออกมาให้เห็นแต่ผู้คนเข้าใจโดยทั่วกันว่าลักษณะเช่นนี้เรียกว่าก้าวร้าว

ตัวอย่างที่ (73)ก. *การสุภาพ* มุ่งแสดงการกระทำที่ บุคคลหนึ่งแสดงท่าทางใดๆที่มีลักษณะอ่อนน้อมต่อบุคคลอีกบุคคลหนึ่งแต่ตัวอย่างที่ (73)ข. *ความสุภาพ* พูดถึงลักษณะที่คนๆหนึ่งพึงมีโดยจะปฏิบัติหรือไม่ก็แล้วแต่บุคคล

สุดท้ายตัวอย่างที่ (74)ก. *การข่มขู่* แสดงให้เห็นถึงการกระทำที่เคร่งครัดเช่น การข่มขู่กับเด็กๆของพ่อแม่ ทำให้เห็นภาพว่าพ่อแม่ข่มขู่กับลูกๆ ในขณะที่ตัวอย่างที่ (74)ข. *ความข่มขู่* แสดงคุณลักษณะที่พ่อแม่มีนั่นคือพ่อแม่มีความข่มขู่ การที่พ่อแม่ข่มขู่กับเด็กๆมากทำให้เด็กๆสรุปว่าพ่อแม่ของพวกเขาเป็นคนข่มขู่กล่าวคือมีความข่มขู่นั่นเอง

2. การแปลงเป็นนามที่คำหนึ่งแสดงสาเหตุและอีกคำหนึ่งแสดงผล

ผู้วิจัยพบว่าคำใดๆเมื่อผ่านกระบวนการแปลงเป็นนามแล้วสามารถนำมาใช้เป็นเหตุ และผลกันได้ กล่าวคือ การจะเกิดผลลัพธ์ใดๆขึ้นก็ต้องมีการกระทำเกิดขึ้นก่อนแล้วผลจึงตามมา จากการที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” เป็นหน่วยนามกระบวนการ ทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่าคำที่ผ่าน กระบวนการแปลงเป็นนามโดยใช้หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จะเป็นสาเหตุ ในขณะที่หน่วยนาม ผลลัพธ์เป็นหน่วยนามที่แสดงถึงผลของเหตุการณ์ ผู้วิจัยจึงจัดให้คำที่ผ่านกระบวนการแปลงเป็นนาม โดยใช้หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” เป็นผล

เมื่อนำความสัมพันธ์นี้มาเทียบเข้ากับเรื่องของหน่วยนามกระบวนการและหน่วยนามผลลัพธ์ นั้นจะทำให้ได้แนวคิดขึ้น กล่าวคือ หน่วยนาม กระบวนการ ทำหน้าที่แสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์ ในขณะที่หน่วยนามผลลัพธ์ทำหน้าที่แสดงผลของเหตุการณ์หรือความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ จาก คำนิยามนี้สิ่งแรกที่เราได้คือหน่วยนามผลลัพธ์ซึ่งในงานวิจัยนี้คือคำอันเกิดจากการปรากฏร่วมกับ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ย่อมสามารถแสดงผลของเหตุการณ์ได้ จากจุดนี้ผู้วิจัยมองต่อว่าใน กรณีหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” นี้ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์สามารถเกิดเป็นเหตุ เป็นผลกันได้ เดิมที่หน่วยนามกระบวนการมีหน้าที่แสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์นั้นเมื่อคิดต่อจะ พบว่าการเกิดกระบวนการต่างๆนั้นย่อมทำให้เกิดผลตามมา นั้นหมายความว่าหน่วยนามกระบวนการ เป็นที่มาหรือสาเหตุของผลที่ตามมา ยกตัวอย่างเช่น

- (75) ก. การดีทำให้เกิดความเจ็บ
ข. *ความเจ็บทำให้เกิดการดี
- (76) ก. ความคาดหวังเกิดจากการคาดหวัง
ข. *การคาดหวังเกิดจากความคาดหวัง
- (77) ก. การรักกันของคนทำให้เกิดความรักขึ้นบนโลก
ข. *ความรักกันของคนทำให้เกิดการรักขึ้นบนโลก
- (78) ก. สัตว์สงวนได้รับความคุ้มครองจากการคุ้มครองของรัฐบาล
ข. *สัตว์สงวนได้รับการคุ้มครองจากความคุ้มครองของรัฐบาล
- (79) ก. ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 เกิดมาจากการเปลี่ยนแปลงระบบทาส ของรัชกาลที่ 5
ข. *การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 เกิดมาจากความเปลี่ยนแปลงระบบ

ทาสของรัชกาลที่ 5

จากตัวอย่างที่ (75) – (79) แสดงตัวอย่างข้อมูลภาษาที่แสดงความเป็นเหตุเป็นผลกัน ในตัวอย่างที่ (75)ก. การตีทำให้เกิดความเจ็บ เพราะเมื่อเราตีความเจ็บก็จะเกิดขึ้นแต่ในทางกลับกัน ความเจ็บไม่สามารถก่อให้เกิดการตีได้ ดังนั้นในตัวอย่างที่ (75)ข. จึงใช้ไม่ได้

ในตัวอย่างที่ (76)ก. ความคาดหวังเกิดจากการคาดหวัง กล่าวคือเมื่อใดก็ตามที่คนเรามีการคาดหวังในบางสิ่งบางอย่างแปลว่าเราได้มีความคาดหวังเกิดขึ้นในใจแล้ว ซึ่งให้เห็นว่า การคาดหวังเป็นที่มาของความคาดหวัง

ตัวอย่างที่ (77)ก. การรักกันของคนทำให้เกิดความรักขึ้นบนโลก อธิบายได้ว่าเมื่อมนุษย์เกิดการรักกันในลักษณะของความรักรูปแบบใดก็ตาม การรักกันของคนเหล่านั้นเช่นการรักพ่อแม่ การรักเพื่อนพี่น้อง เป็นต้น การกระทำดังกล่าวนี้ทำให้มีสิ่งที่เราเรียกว่าความรักเกิดขึ้น ความรักไม่ได้ทำให้เรารักกัน เพราะการรักกันของเราต่างหากที่ทำให้โลกมีความรัก

ตัวอย่างที่ (78)ก. สัตว์สงวนได้รับความคุ้มครองจากการคุ้มครองของรัฐบาล สัตว์สงวนอาจมีอันตรายต่อการสูญพันธุ์แต่เมื่อรัฐบาลให้การคุ้มครองสัตว์สงวนเหล่านั้นนั่นเท่ากับว่าสัตว์สงวนเหล่านี้ได้รับความคุ้มครองเพราะรัฐบาลคุ้มครองพวกมัน

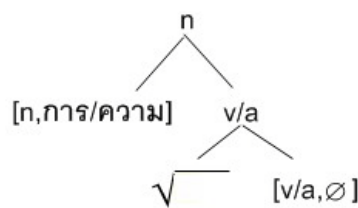
สุดท้ายตัวอย่างที่ (79)ก. ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 เกิดมาจากการเปลี่ยนแปลงระบบทาสของรัชกาลที่ 5 อธิบายว่าเพราะรัชกาลที่ 5 ได้ทำการเปลี่ยนแปลงระบบทาสและนั่นเองนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในสมัยนั้น

นอกจากเรื่องของความแตกต่างระหว่างหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้งสองแล้ว จากข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้ยังพบข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” นั่นคือหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้งสองไม่เพียงสามารถแปลงหน่วยคำให้เป็นคำนามได้แต่ยังสามารถแปลงวลีให้เป็นนามวลีได้อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น

- (80) การไหว้
- (81) ความรัก
- (82) การไหว้พระ
- (83) ความรักพวกพ้อง

จากตัวอย่างทั้ง 4 ตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าในตัวอย่างที่ (80)-(81) นั้น หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ทำหน้าที่แปลงคำกริยา “ไหว้” ให้กลายเป็นคำนาม “การไหว้” และหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ทำหน้าที่แปลงคำกริยา “รัก” ให้กลายเป็นคำนาม “ความรัก” ตามลำดับ ในขณะที่ตัวอย่างที่ (82) หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ทำหน้าที่แปลงวลี “ไหว้พระ” ทั้งวลีให้กลายเป็นนามวลี “การไหว้พระ” เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (83) ที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ทำหน้าที่แปลงวลี “รักพวกพ้อง” ให้กลายเป็นนามวลี “ความรักพวกพ้อง” นั่นเอง

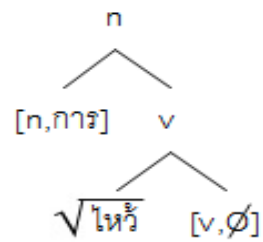
ผู้วิจัยใช้โครงสร้างต้นไม้จากงานของเดวิด เอ็มบิค และ อะเล็ค มารันท์ เรื่อง Architecture and blocking. (Embick; & Marantz. 2008) เพื่อแสดงโครงสร้างในระดับคำ กล่าวคือเอ็มบิคและมารันท์นำเสนอโดยการใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์เล็กเพื่อแสดงถึงที่มาของคำแต่ละคำ ในโครงสร้าง ทั้งนี้สำหรับโครงสร้างของการแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” จะมีลักษณะดังนี้



ภาพประกอบ 7 รูปแบบโครงสร้างการแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

จากภาพประกอบแสดงการแปลงเป็นนามโดยหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” หรือ “ความ” โดยการแปลงเป็นนามนี้จะแปลงคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ให้เป็นคำนามยกตัวอย่างเช่น

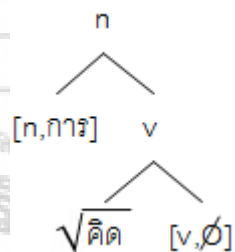
(84) การไหว้



ภาพประกอบ 8 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “การไหว้”

จากตัวอย่างที่ (84) เราจะเห็นว่านามวลี “การไหว้” นั้นเกิดจากการปรากฏร่วมกันระหว่าง คำกริยาแสดงการกระทำ “ไหว้” และหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จนเกิดเป็น นามวลี “การไหว้” นั้นเอง

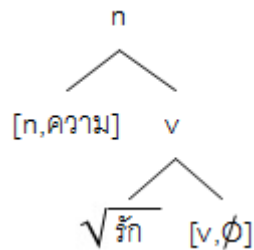
(85) การคิด



ภาพประกอบ 9 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “การคิด”

ตัวอย่างที่ (85) แสดงให้เห็นการปรากฏร่วมกันระหว่างหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ คำกริยาไม่แสดงการกระทำ “คิด” จนเกิดเป็นคำนาม “การคิด”

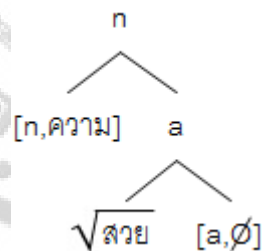
(86) ความรัก



ภาพประกอบ 10 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความรัก”

จากตัวอย่างที่ (86) เราจะเห็นว่านามวลี “ความรัก” นั้นเกิดจากการปรากฏร่วมกันระหว่างหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” และคำกริยาไม่แสดงการกระทำ “รัก” จนเกิดเป็นนามวลี “ความรัก” นั้นเอง

(87) ความสวย

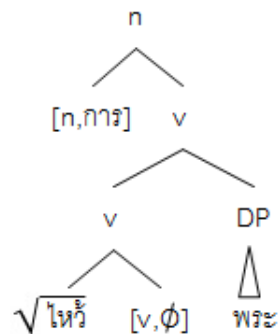


ภาพประกอบ 11 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความสวย”

สำหรับตัวอย่างที่ (87) แสดงการปรากฏร่วมกันระหว่างหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” และคำคุณศัพท์ “สวย” จนกลายเป็นนามวลี “ความสวย”

จากการศึกษาและค้นคว้าเพิ่มเติมพบว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” นี้ยังเป็นการแปลงเป็นนามที่สามารถแปลงได้ ทั้งในระดับคำและ วลี กล่าวคือสามารถแปลงคำในชนิดอื่นเป็นคำนามดังในตัวอย่างที่ (84) – (87) และยังสามารถแปลงวลีทั้งวลีเป็นนามวลีได้ ยกตัวอย่างเช่น

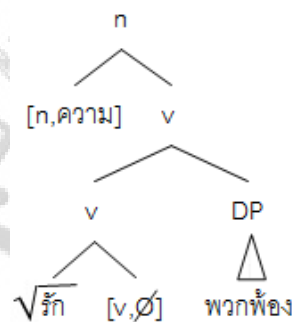
(88) การไหว้พระ



ภาพประกอบ 12 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “การไหว้พระ”

จากภาพประกอบแสดงให้เห็นว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” แปลงวลี “ไหว้พระ” ทั้งวลีให้กลายเป็นนามวลี “การไหว้พระ”

(89) ความรักพวกพ้อง



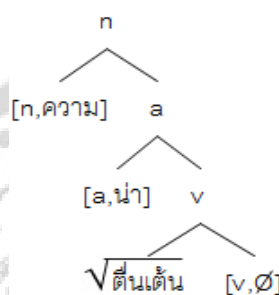
ภาพประกอบ 13 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความรักพวกพ้อง”

ตัวอย่างที่ (89) แสดงให้เห็นว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ทำการแปลงวลี “รักพวกพ้อง” เป็นนามวลี

นอกจากนี้ จากโครงสร้างยังแสดงให้เห็นว่ากระบวนการแปลงเป็นนามนี้จะเกิดขึ้นเป็นกระบวนการสุดท้าย โดยในตัวอย่างที่ (88) จะเห็นว่าคำกริยาไหว้ นั้นจะมีกรรม นั่นคือคำว่า “พระ” มา

รองรับก่อน แล้วจึงเกิดกระบวนการแปลงเป็นนามโดยการเติมหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” หน้าวลี เช่นเดียวกับตัวอย่างที่ (89) ที่คำกริยา “รัก” ปรากฏร่วมกับ “พวกพ้อง” ก่อนแล้วจึงค่อยเติมหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” หน้าวลี “รักพวกพ้อง” นอกจากนี้หากใช้การแสดงโครงสร้างของเอมบิคและมารีานทีในการแสดงการเกิดคำที่มีลักษณะซับซ้อนกว่านี้จะสามารถแสดงให้เห็นลำดับการเกิดก่อนหลังได้เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น

(90) ความน่าตื่นเต้น



ภาพประกอบ 14 รูปแบบโครงสร้างนามวลี “ความน่าตื่นเต้น”

จากตัวอย่างที่ (90) จะเห็นว่าเกิดจากการเติมหน่วยคำแปลงเป็นคุณศัพท์ “น่า” ลงหน้าคำกริยาตื่นเต้นก่อน ทำให้คำกริยา “ตื่นเต้น” กลายเป็นคำคุณศัพท์ “น่าตื่นเต้น” หลังจากนั้นจึงค่อยเติมหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ลงหน้าคำคุณศัพท์ “น่าตื่นเต้น” จนกลายเป็นคำนาม “ความน่าตื่นเต้น” ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากระบวนการแปลงเป็นนามจะเกิดเป็นกระบวนการสุดท้ายนั่นเอง

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” โดยวิเคราะห์จากข้อมูลทางภาษาจำนวน 4,000 คำจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติทางอินเทอร์เน็ต (วิโรจน์ อรุณมานะกุล. 2007: ออนไลน์) และข้อมูลจากการเก็บภาคสนามแล้วจึงคัดคำซ้ำและคำที่ไม่ตรงกับงานวิจัยออกเหลือทั้งสิ้น 750 คำ สามารถสรุปสาระสำคัญและผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแปลงเป็นนามของหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”
2. เพื่อวิเคราะห์การปรากฏร่วมกันระหว่างคำ กับ หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

2. วิธีดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. กรอบการวิเคราะห์ข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. การสรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

2.1 การกำหนดประชากรและสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ข้อมูลภาษาที่ใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยครั้งนี้มาจากแหล่งข้อมูล 2 แหล่งคือ 1) ข้อมูล

ภาษาจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติทางอินเทอร์เน็ต (วิโรจน์ อรุณมานะกุล . 2007 :
ออนไลน์) อันเป็นโปรแกรมค้นคว้าคำหรือวลีที่อยู่ในบริบทต่างๆ ใน
เว็บไซต์ <http://www.arts.chula.ac.th/~ling> ทั้งนี้ข้อมูลทางภาษามาจากหัวข้อดังต่อไปนี้

- | | |
|-------------------------------|---------------------------------|
| 1) บทบรรณาธิการ | 2) จดหมายราชการ |
| 3) บทสัมภาษณ์จากนิตยสาร | 4) รัฐธรรมนูญ 2540 |
| 5) กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ | 6) กฎหมายอาญา |
| 7) ข่าวหนังสือพิมพ์ออนไลน์ | 8) วารสารวิชาการ |
| 9) นวนิยาย | 10) ไทยกรุงเทพ |
| 11) หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ | 12) หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 |
| 13) หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ | 14) บทความทั่วไป |
| 15) นิตยสาร สารคดี | 16) ภาษาเก่า |
| 17) เรื่องสั้น นิยาย | 18) บทความวิชาการ |
| 19) กฎหมาย | 20) บทสนทนา |

และ 2) ข้อมูลภาษาจากการเก็บภาคสนาม

การเลือกสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลทางภาษาจากแหล่งข้อมูลข้างต้น ทั้ง 2 แหล่งรวมทั้งสิ้น 4000 คำแล้ว
จึงคัดคำซ้ำและคำที่ไม่ตรงกับงานวิจัยออกเหลือทั้งสิ้น 750 คำ

2.2 กรอบการวิเคราะห์ข้อมูล

กรอบในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

1. ชนิดของคำ พบเกณฑ์การแบ่งชนิดของคำทางภาษาศาสตร์ 2 ชนิดดังต่อไปนี้คือ

1) คำเนื้อหา ได้แก่ คำนาม, คำกริยา และ คำคุณศัพท์

2) คำไวยากรณ์ ได้แก่ คำช่วยกริยาแสดงที่ ศนะ, คำช่วยกริยาจาก , ตัวนำ

ส่วนเติมเต็ม, คำแสดงการปฏิเสธ

2. หน่วยนามกระบวนกรและหน่วยนามผลลัพธ์ โดยนำมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์หาลักษณะความแตกต่างของคำในกลุ่มที่สามารถปรากฏรวมทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ขั้นตอนคือ

1. ประเภทของข้อมูล

1.1 ข้อมูลจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติบนอินเทอร์เน็ตในหัวข้อต่างๆ คือ บทบรรณาธิการ จดหมายราชการ บทสัมภาษณ์จากนิตยสาร รัฐธรรมนูญ 2540 กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายอาญา ข่าวหนังสือพิมพ์ออนไลน์ วารสารวิชาการ นวนิยาย ภาษาไทยถิ่นไทย กรุงเทพฯ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 2 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ บทความทั่วไป นิตยสาร สารคดี ภาษาเก่า เรื่องสั้น นิยาย บทความวิชาการ กฎหมาย บทสนทนา

1.2 ข้อมูลจากการออกเก็บข้อมูลภาคสนาม

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ข้อมูลจากโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติบนอินเทอร์เน็ตมีวิธีดังต่อไปนี้

1. ระบุคำสำคัญที่ต้องการค้นหาซึ่งในที่นี้คือ “การ” และ “ความ” พร้อมทั้งระบุจำนวนตัวอย่างที่ต้องการให้โปรแกรมแสดงผล จากนั้นเลือกหัวข้อของข้อมูลตามที่กำหนดข้างต้น ระบุจำนวนข้อความซ้าย-ขวาข้างละ 20 คำ โดยจะได้ข้อมูลเบื้องต้นทั้งสิ้น 4,000 คำ

Concordance

Provided by Department of Linguistics, Chulalongkorn University.

ค้นหาคำ ภาษ	ข้อความซ้าย 20 ข้อความขวา 20	เรียงตาม บริบทขวา ▾
ไม่เฝ้าหน้าด้วย	และเฝ้าหลังด้วย	ค้นตาม ตัวอักษร+กฎ ▾
ค้นจากคลังข้อมูล : บทความวิชาการ ▾	จำนวนไม่เกิน 200 ตัวอย่าง ▾	Concord
<small>คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) เปิดให้บริการแล้ว (ข้อมูล 14 ล้านคำ)</small>		

ภาพประกอบ 15 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

Concordance

Provided by Department of Linguistics, Chulalongkorn University.

ค้นหาคำ <input type="text" value="การ"/>	ข้อความซ้าย <input type="text" value="20"/> ข้อความขวา <input type="text" value="20"/>	เรียงตาม บริบทขวา ▾
ไม่ให้นำหน้าด้วย <input type="text"/>	และไม่ตามหลังด้วย <input type="text"/>	ค้นหาตาม ตัวอักษร+ng ▾
ค้นหาจากคลังข้อมูล : <input type="text" value="บทความวิชาการ"/>	จำนวนไม่เกิน <input type="text" value="200"/> ตัวอย่าง ▾	<input type="button" value="Concord"/>
คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ (Thai National Corpus) เปิดให้บริการแล้ว (ข้อมูล 14 ล้านคำ)		

ภาพประกอบ 16 การเก็บข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

2. โปรแกรมจะแสดงผลข้อมูลออกมาตามข้อกำหนดต่างๆที่เรา ระบุไว้ในตอนเริ่ม ตัวอย่างในภาพจะเห็นว่าโปรแกรมแสดงข้อมูลเป็นข้อความที่มีหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ปრაกฏพร้อมกับบริบท

Concordance

Characters "การ" are found in 200 lines. (40.629 K characters were scanned, chance of finding = 1.47677767112161 %) การ is a word ranked #2. It occurs 83340 time(s) in the corpus of 3476589 words (19056 word types). There is only one word type on this rank. Occurrence of การ = 23971 times per million words. Samples are randomly picked by CU-concordance, Dept.of Linguistics, Chulalongkorn University

1. ยူท่างงจากการปฏิบัติการ หรือ proc
2. คิดถึงเรื่องของจินตนาการ คิดถึงความเป็นไป
3. เรื่องของ จินตนาการ ไม่เกี่ยวกับการ
4. เป็นไปในลักษณะปฏิบัติการ. ผมอยากจะอธิบาย
5. คือคำว่า “โยนิโสมนสิการ” หมายถึงการใช้คิด
6. ก็ไม่ใช่ มันเป็นการกระทำที่มีนัยยะทางคุณ
7. เพราะปัจจุบันมักจะมีการกล่าวประณามอยู่เสมอ
8. วามว่า ...ขอได้รับการเคารพแรงงานไปเข้าเคอ
9. อาศัย โดยอาศัยการเก็บกิน ขนและพืช
10. เป็นมีความมั่นคงในการเก็บสะสมอาหารมากกว่า.
11. ดดอไปในที่ด้วยถึงการเกิดขึ้นมาของโรงเรียน
12. นับว่ามีความสำคัญต่อการเกิดขึ้นมาของโรงเรียน

ภาพประกอบ 17 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

Concordance



Characters "ความ" are found in 50 lines. (21.343 K characters were scanned, chance of finding = 0.937075387714942 %)
 ความ is a word ranked #13. It occurs 34713 time(s) in the corpus of 3476589 words (19056 word types).
 There is only one word type on this rank. Occurrence of ความ = 9984 times per million words.
 Samples are randomly picked by CU-concordance, Dept. of Linguistics, Chulalongkorn University

1. าทเป็นราชอาณาจักรแห่งความกลัว (the kin
2. งปัญหาเสียดัดไว้ด้วยความกลัว, มันอาจ
3. ่อารงประสิทธิภาพแห่งความกลัวไว้ ก็อาจ
4. าทด้านเดียวที่ไม่แสดงความซัดกันของผลประโยชน์เพ
5. ให้เห็นความสำคัญและความเข้าใจ
6. ต้องสร้างเสริมยกระดับความเข้าใจ และอารยธรรมที่
7. พลัสสนคคมหรือ สร้างความเข้าใจไขว่เขวซึ่งรับม
8. สังคมไทยคงต้องความเข้าใจหลัมูลฐานต่าง
9. ณ์ บางข้อเท็จจริง บางความจริงต่อสาธารณชนตามอ่านา
10. ปโดย ถูกทำลายความชอบธรรมลงไปภายใต้"ระบบ
11. ึ่งแยกจากกันยิ่งขึ้น, ความเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย

ภาพประกอบ 18 การแสดงผลข้อมูลในโปรแกรมคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติ

3. คัดเลือกหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ที่มีชนิดของคำ
 ต่างๆปรากฏร่วมกับความต้องการของงานวิจัยรวมทั้งคัดคำซ้ำทั้งหมดเหลือข้อมูลทางภาษาที่ใช้ได้
 ทั้งหมด 750 คำ

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากข้อมูลภาษาที่แสดงให้เห็นว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มี
 หลักในการปรากฏร่วมกับคำต่างๆอยู่ ผู้วิจัยจึงแบ่งขั้นตอนการวิเคราะห์ออกเป็นขั้นตอนดังนี้

2.4.1 เก็บรวบรวมข้อมูลภาษาจากทั้ง 2 แหล่งข้างต้น โดยผู้วิจัยได้แสดงข้อมูล
 ดังกล่าวหลังทำการจัดเรียงแล้วไว้ในส่วนของภาคผนวก นำข้อมูลดังกล่าวมาคัดคำซ้ำออก รวมถึงคัด
 คำที่ไม่ตรงกับงานวิจัยออก

2.4.2 วิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ
 “ความ” โดยอาศัยเกณฑ์ทางสัทวิทยา

2.4.3 วิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ
 “ความ” โดยอาศัยเกณฑ์เรื่องชนิดของคำได้แก่ คำเนื้อหาและคำไวยากรณ์

2.3.4 นำชนิดของคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” และ “ความ” มาพิจารณาเพื่อนำเฉพาะกรณีที่เป็นกรณการแปลงเป็นนามมาวิเคราะห์ที่ศึกษาซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้หน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับคำเนื้อหาอันได้แก่ คำกริยาและคำคุณศัพท์ เป็นการแปลงเป็นนาม ในขณะที่หน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์นั้นไม่ใช่การแปลงเป็นนาม

2.4.5 วิเคราะห์หาลักษณะความแตกต่างในกลุ่มคำที่สามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ตามแนวหน่วยนามกระบวนกรและหน่วยนามผลลัพธ์

2.4 การสรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

3. สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ที่ใช้เกณฑ์ทางสัทวิทยาพบว่าเกณฑ์ทางด้านสัทวิทยาไม่ใช่ปัจจัยในการกำหนดคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” เมื่อวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ของคำในการวิเคราะห์การปรากฏร่วมระหว่างคำกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” และพบว่าเกณฑ์ของคำมีผลโดยตรงในการกำหนดคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” โดยได้ผลสรุปเบื้องต้นดังนี้

1. ชนิดของคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ได้แก่ คำนาม, คำกริยาแสดงการกระทำ, คำกริยาไม่แสดงการกระทำ, คำคุณศัพท์, ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่”, คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “จะ” และ “ต้อง”, คำช่วยกริยาแสดงวาท “โดน” “ถูก” และ คำปฏิเสธ “ไม่”

2. ชนิดของคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ได้แก่ คำนาม, คำกริยาไม่แสดงการกระทำ, คำคุณศัพท์, ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่” และ คำปฏิเสธ “ไม่”

เมื่อพิจารณาจากผลสรุปเบื้องต้นที่ได้พบว่าคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มได้แก่ 1) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” 2) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” และ 3) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

อย่างไรก็ตามจากการสังเกตพบว่าหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับชนิดของคำชนิดต่าง ๆ นั้นไม่ได้ทำหน้าที่เป็นหน่วยคำแปลงเป็นนามเสมอไปทำให้เกิดความสงสัยหลายประการเช่น

หน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับคำนาม หรือหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์ต่าง ๆ นั้นเป็นหน่วยคำแปลงเป็นนามหรือไม่ ผู้วิจัย จึงศึกษาของของสุกัญญา เรื่อง จรุงญ (Ruangjaroon, Sugunya. 2007) และวรรณธิดา ชูนาวัฒน์ (วรรณธิดา ชูนาวัฒน์. 2551) พบว่าการแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” จะเกิดกับคำกริยาและคำคุณศัพท์เท่านั้น

จากนั้นนำกลุ่มคำที่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มาวิเคราะห์หาความแตกต่างซึ่งผลการวิเคราะห์ทำให้พบความแตกต่างของคำที่สามารถปรากฏร่วมกับทั้งหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” มีอยู่ด้วยกัน 2 ลักษณะซึ่งพิจารณาตามแนวหน่วยนาม กระบวนการและหน่วยนามผลลัพธ์ กล่าวคือจากการวิเคราะห์และจำแนกทำให้พบว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” สามารถจำแนกตามประเภทของหน่วยนามตามที่กริมชอว์ได้เสนอไว้ (Grimshaw. 1990) ดังนี้คือหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จัดเป็นหน่วยนามกระบวนการ ที่แสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์ ในขณะที่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” จัดเป็นหน่วยนามผลลัพธ์ ที่แสดงผลของเหตุ การณ์หรือความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นๆ จากการจำแนกพบความแตกต่างของหน่วยคำแปลงเป็นนามทั้งสองออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. การแปลงเป็นนามที่คำหนึ่งแสดงการกระทำและอีกคำหนึ่งแสดงคุณลักษณะ

คำใดๆเมื่อปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” จะมุ่งแสดงถึงการกระทำนั้นๆ สำหรับกรณีที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” จะมุ่งแสดงถึงคุณลักษณะ

2. การแปลงเป็นนามที่คำหนึ่งแสดงสาเหตุและอีกคำหนึ่งแสดงผล

โดยในการอธิบายถึงหน่วยนามกระบวนการและหน่วยนามผลลัพธ์นั้นกริมชอว์

(Grimshaw. 1990) ได้อธิบายไว้ว่าหน่วยนามกระบวนการมุ่งแสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์ ส่วนหน่วยนามผลลัพธ์แสดงถึงผลของเหตุการณ์นั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยมองต่อไปว่าหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” นั้นนอกจากจะแสดงกระบวนการหรือเหตุการณ์แล้วยังเป็นสาเหตุหรือที่มาของหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” ซึ่งเป็นหน่วยนามผลลัพธ์อีกด้วย

4. อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อมูลภาษาที่ได้ทั้งจากคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติและการเก็บภาคสนามเมื่อนำมาหาคำร้อยละเพื่อดูอัตราการปรากฏร่วมระหว่างคำกับการแปลงเป็นนามพบว่าคำที่ปรากฏร่วมกับ

หน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” นั้นมีปริมาณมากที่สุดตามมาด้วยคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลเป็นนาม “ความ” และพบว่าคำที่ปรากฏรวมทั้งหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” นั้นมีจำนวนน้อยที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรา (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2549) ที่ได้เสนอไว้ อย่างไรก็ตามคำร้อยละมีอัตราการเปลี่ยนแปลงไปบ้างเล็กน้อยซึ่งอาจมาจากปัจจัยด้านการสุ่มตัวอย่างและความเปลี่ยนแปลงทางภาษา แต่ความเปลี่ยนแปลงไปที่เล็กน้อยนี้ทำให้สามารถสรุปได้ว่าการใช้หน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ในภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลงไปน้อยมาก

อย่างไรก็ตาม มีการเปลี่ยนแปลงบางประการนั่นคือ จากที่ศักดิ์ศรี แย้มนัตดา (ศักดิ์ศรี แย้มนัตดา. 2530) ได้กล่าวไว้ว่าหน่วยคำแปลเป็นนาม “ความ” จะปรากฏร่วมกับ คำกริยา , คำคุณศัพท์ และคำนาม ในขณะที่หน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” จะปรากฏร่วมกับคำกริยาเท่านั้น ซึ่ง ณ ปัจจุบันผ่านมาเป็นเวลา 24 ปีกลับพบว่า หน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” กลับมีการปรากฏร่วมกับคำนามเป็นจำนวนมาก ในขณะที่หน่วยคำแปลเป็นนาม “ความ” ปรากฏร่วมกับคำนามในปริมาณที่น้อยมากนั่นเอง

คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มเช่นเดียวกับที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ได้ทำการศึกษาไว้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ . 2549) คำทั้ง 3 กลุ่มดังกล่าวได้แก่ 1) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” 2) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลเป็นนาม “ความ” และ 3) คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” อย่างไรก็ตามจากที่อมราศึกษาไว้ อมรากล่าวถึงชนิดของคำที่ปรากฏร่วมกับการแปลเป็นนามคือ อ คำกริยา และคำกริยาคุณศัพท์เท่านั้น แต่ข้อมูลทางภาษาที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาแห่งชาติเพื่อวิเคราะห์หาชนิดของคำอื่นๆที่สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลเป็นนาม “การ” และ “ความ” ซึ่งผลที่ได้คือยังพบว่า คำนาม , ตัวนำส่วนเติมเต็ม “ที่”, คำช่วยกริยาแสดงทัศนะ “จะ” และ “ต้อง”, คำช่วยกริยาแสดงวาจก “โดน”, “ถูก” และคำปฏิเสธ “ไม่” ก็สามารถปรากฏร่วมกับหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ได้เช่นกัน

จากข้อมูลเบื้องต้นดังกล่าวนี้เองทำต้องพิสูจน์และแสดงให้เห็นถึงหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่สามารถเป็นทั้งคำนามธรรมดาและหน่วย คำแปลเป็นนามได้เพื่อแก้ไขข้อสงสัยเกี่ยวกับการปรากฏร่วมระหว่างการแปลเป็นนามกับคำไวยากรณ์ว่าไม่ใช่การแปลเป็นนามนั่นเอง การพิสูจน์ตรงนี้จึงสามารถตอบข้อสงสัยเหล่านั้นได้และไขข้อกระจ่างให้ทราบว่าหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ที่

ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์นั้นไม่ใช่การแปลงเป็นนาม จากการพยายามพิสูจน์ทำให้ผู้วิจัยพบข้อมูลที่น่าสนใจคือการละคำพูดในภาษา กล่าวคือเมื่อหน่วยคำ “การ” และ “ความ” ปรากฏร่วมกับคำไวยากรณ์ เราสามารถเติมตัวนำส่วนเติมเต็มและประธานผู้กระทำกริยานั้นลงไประหว่างหน่วยคำ “การ” และ “ความ” และคำไวยากรณ์ได้เสมอ นั่นหมายความว่า รูปวลีที่แท้จริงนั้นจะมีตัวนำส่วนเติมเต็มและประธานผู้กระทำกริยานั้นอยู่เสมอ อยู่ที่ว่าผู้พูดจะพูดออกมาหรือไม่

สำหรับกรณีที่ผู้วิจัยนำการแบ่งประเภทหน่วยนามของกริมชอร์ (Grimshaw. 1990) นั่นคือหน่วยนามกระบวนการและหน่วยนามผลลัพธ์มาใช้เป็นกรอบ ทฤษฎีของงานวิจัยชิ้นนี้เพราะมีความเห็นว่าเป็นกรอบทฤษฎีที่สามารถแบ่งแยกหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” ได้ค่อนข้างชัดเจน

ในปัจจุบันมีการใช้การแปลงเป็นนามผสมกับภาษาต่างประเทศ เช่น *การโปรโมท*, *การจูน* และ *การคอร์ปชั่น* และเรื่องของภาษาใหม่ กล่าวคือเป็นภาษา ที่เกิดขึ้นในสมัยใหม่อาจมีการใช้กันเฉพาะกลุ่มหรือแค่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งในหลายๆครั้งผู้ใช้ภาษาเองยังไม่สามารถให้คำจำกัดความที่แน่นอนได้ เช่น *การแอบแบ้ว*, *ความแบ้ว*, *ความจ๊าบ* เป็นต้น ซึ่งข้อมูลเหล่านี้เป็นสิ่งที่ช่วยแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษาสามารถทำการแปลงเป็นนามได้โดยไม่ต้องมีใครมาบอกว่าถูกผิด โดยหากพิจารณาข้อมูลจะเห็นว่า เมื่อใช้คำดังกล่าวร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อความหมายที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำ เช่น *การโปรโมท*, *การแอบแบ้ว* เป็นต้น ในขณะที่เมื่อเป็นคำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “ความ” กลับต้องการสื่อความหมายถึงคุณลักษณะเช่น *ความแบ้ว*, *ความจ๊าบ* นั่นเอง

6. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการแปลงเป็นนามแค่หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” เท่านั้น ทั้งที่จริงๆแล้วในภาษาไทยยังมี หน่วยคำแปลงเป็นนามอื่นๆอีกมากมาย ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดว่าควรมีการศึกษาวิจัยหาคุณลักษณะการแปลงเป็นนามของหน่วยคำแปลงเป็นนามคำอื่นๆอีก

นอกเหนือจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษาและได้ผลสรุปตามบทที่ 4 แล้ว ผู้วิจัยพบว่ามีคำอีก 2 ชนิดที่พบและมีการใช้มากในภาษาไทยคือ คำสรรพนาม และคำบุพบท นั้นไม่ปรากฏร่วมกับ

หน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ” แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสนใจที่ผู้วิจัยท่านอื่นจะได้หยิบยกไปศึกษาค้นคว้าต่อไป





บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ . (2552). *อุเทศภาษาไทย ชุด บรรทัดฐานภาษาไทยเล่ม 3*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์องค์การคำของ สกสค.
- กำชัย ทองหล่อ. (2495). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- เทียนมณี บุญจุน. (2548). *สัทศาสตร์: ระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *ศัพท์ภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สหมิตรพรินติ้ง
- วรรณธิภา อุนารัตน์. (2551). *การวิเคราะห์หน่วยคำ “ที่” ในประโยคความเดียวและประโยคความซ้อนที่ปรากฏในหนังสือวรรณกรรมสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี ที่ได้รับรางวัลในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2538-2548*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วิจิตร ภาณุพงศ์ . (2543). *โครงสร้างของภาษาไทย :ระบบไวยากรณ์* . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ศศิธร ธาตุเหล็ก . (2548). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น* น. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เพียรศิริ วงศ์วิมานนท์ . (2531). หน่วยที่ 13 : ความหมาย . ใน *ภาษาไทย 3*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อมรา ประดิษฐ์รัฐสินธุ์. (2543). *ชนิดของคำในภาษาไทย : การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์โดยอาศัยฐานข้อมูลภาษาไทยปัจจุบันสองล้านคำ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประดิษฐ์รัฐสินธุ์; ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง; และ สรัญญา เสวตมาลย์. (2546). *ทฤษฎีไวยากรณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุดม วโรตม์สถิตต์ . (2542) . *ไวยากรณ์ไทยในภาษาศาสตร์* . พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2535). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Aarts, Bas; & McMahon, April. (2006). *The Handbook of English Linguistics*. Malden, MA: Blackwell Publishing.

- Abraham, Werner.; Kosmeijer, Wim.; & Reuland, Eric. (1990). *Trend in Linguistics: Studies and Monographs 44*. Berlin: Walter de Gruyter.
- Allwood, Jens; Andersson, Lars-Gunnar; & Dahl Osten. (1977). *Logic in Linguistics*. New York: Cambridge University Press.
- Amara Prasithrathsint. (1996). Stylistic Differentiation of /kaan/ and /khwaam/ Nominalization in Standard Thai. In *Pan-Asiatic Linguistics*, Vol.IV. pp. 1206-1216.
- (2006). Nominalization and Categorization of Verbs in Thai. In *The Fifteenth Annual Meeting of the Southeast Asian Linguistics Society*. Paul Sidwell. Canberra: Australian National University.
- Bisetto, Antonietta.; & Melloni, Chiara. (2007). *Result Nominals: A Lexical-Semantic Investigation*. Bologna, Italy: n.p.
- Embick, David; & Marantz, Alec. (2008). Architecture and blocking. In *Linguistic Inquiry* 39:1–53. Cambridge: MIT Press.
- Grimshaw, Jane. (1990). *Argument Structure*. Cambridge: MIT Press.
- Heyvaert, Liesbet. (2003). *A Cognitive-Functional Approach to Nominalization in English*. Berlin: Walter de Gruyter.
- HuhMann, Johannes. (2007). *Parts of Speech in Construction Grammar*. Norderstedt: Grin Verlag.
- Koptjevskaja-Tamm, Maria. (1993). *Nominalizations*. London: Routledge.
- Miller, Frederic P; Vandome, Agnes F; & McBrewster, John. (2010). *Affix*. Saarbrücken: VDM Publishing House.
- Morev, Lev N. (2006). Cognitive and Structural Aspects of Abstract Nominalization in Tai and Some Other Isolating Languages of Southeast Asia. In *A Journal of Southeast Asian Languages and Cultures*, V.36. pp. 139-148.
- Plag, Ingo. (2010). Productivity and the Mental Lexicon. In *Language in Use : A Reader*. Griffiths, Merrison; & Bloomer. pp.106-114. New York: Routledge.

- Radford, Andrew. (2004). *Minimalist Syntax*. 4th ed. New York: Cambridge University Press.
- Rentoumi, Vassiliki.; & Konstantopoulos, Stasinou. (2007). *Heuristic disambiguation of deverbal nominals in Greek*. Poland: n.p.
- Ruangjaroon, Sugunya. (2007). Thai Wh-expressions at the Left Edge of the Clause: Contrastive and Identificational Wh-clefts. In *Concentric: Studies in Linguistics*. Taipei: National Taiwan Normal University.
- Schachter, Paul; & Otnes, Fe T. (1972). *Tagalog Reference Grammar*. California: University of California Press.
- Siloni, Tal. (1997). *Noun Phrases and Nominalization*. Dordrecht, The Netherlands: Kluwer Academic.
- Wrona, Janick. (2008). A case of non-derived stand-alone nominalization: Evidence from Japanese. In *Nominalization with and without copula in East Asian and Neighboring Languages*. Tokyu: n.p.



ภาคผนวก

ตารางแสดงข้อมูลทางภาษา คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำแปลงเป็นนาม “การ” และ “ความ”

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
กรุณา		√
กั๊ก		√
กั๊กวน		√
กั๊กวล	√	√
กั๊กว	√	
กั๊กว๊าว	√	√
กั๊กวหน้า	√	√
กิน	√	
กั๊กฟ้า	√	
กั๊กศล	√	
กั๊กษตร	√	
กั๊กตก	√	
กั๊กณท์	√	
กั๊กรงใจ	√	√
กั๊กรงกลั้ว	√	√
กั๊กไข	√	
กั๊กปัญหา	√	
กั๊กแย่ง	√	
กั๊กยพิน	√	√
กั๊กการร๊าย	√	
กั๊กสร้าง	√	
กั๊กด้น	√	√
กั๊กจั๊ด	√	
กั๊กเน็ด	√	
กั๊กหนด	√	
กั๊ก่า		√
กั๊กะชิบ	√	
กั๊กะจ่าง		√
กั๊กะจาย	√	
กั๊กะตือรื้อรัน	√	√
กั๊กะท่า	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
กระเหียนกระหือรือ		√
กลั่นแกล้ง	√	
กลับมา	√	
กล้าหาญ		√
กล่าว	√	
กลัว	√	√
ใกล้		√
กว้าง		√
กวาดล้าง	√	
ขมุกขมัว		√
ขโมย	√	
ขยั้น	√	√
ขยาย	√	
ขี้ขี้	√	
ขี้เคลื่อน	√	
ขีดขวาง	√	
ขีดแย้ง	√	√
ขาดแคลน	√	√
ขาย	√	
ขาว		√
ขุ่น		√
เข้มแข็ง		√
เข้มขุ่น		√
เข้มงวด	√	√
แข็งกระด้าง	√	√
แข่งขัน	√	
เขียน	√	
ขนส่ง	√	
ข่มขู่	√	
ขมขื่น		√
ข่มขืน	√	
ขอ	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ขอร้อง	✓	
ขำ	✓	✓
เข้า	✓	
เข้าใจ	✓	✓
คะเน	✓	
คมนาคม	✓	
คัดเลือก	✓	
ค้า	✓	
ค้าขาย	✓	
คาดการณ์	✓	
คาดเดา	✓	
คาดหมาย	✓	✓
คาดหวัง	✓	✓
คิด	✓	✓
คิดถึง	✓	✓
คิดเห็น		✓
คุกคาม	✓	
คุ้มครอง	✓	✓
คุ้มเคย		✓
คืบ	✓	
คืบหน้า		✓
แค้น	✓	✓
แคบ		✓
แคร์	✓	
โค้ง		✓
ค้นหา	✓	
คมคาย		✓
คมชัด		✓
คำนวณ	✓	
เคารพ	✓	✓
เครียด		✓
ครอบครอง	✓	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
คลัง	✓	
คล้ายเครือียด	✓	
คลี่คลาย	✓	
คล่องตัว		✓
เคลื่อนตัว	✓	
เคลื่อนไหว	✓	✓
ควบคุม	✓	✓
ฆ่า	✓	
เขียน	✓	
โฆษณา	✓	
งาน	✓	
งาม		✓
งุ่นง่าน		✓
เจียบ	✓	✓
เงิน	✓	
งอน	✓	
งอนง้อ	✓	
โง่		✓
งก	✓	✓
งดงาม		✓
จะ	✓	
จวจร	✓	
เจริญเติบโต	✓	✓
จัด	✓	
จัดการ	✓	
จัดฉาก	✓	
จัดตั้ง	✓	
จัดทำ	✓	
จัดสรร	✓	
จัดหา	✓	
จับ	✓	
จับกุม	✓	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
จ้างงาน	√	
จ่าย	√	
จับ	√	
จุดชนวน	√	
จุดไฟ	√	
จูงใจ	√	
จวบ	√	
เจตนา	√	
เจรจา	√	
เจ็บ		√
แจกจ่าย	√	
แจกแจง	√	
แจ้จ้ง	√	
จงรักภักดี	√	√
จ้องมอง	√	
จบ	√	
จำ	√	√
จำคุก	√	
จำนง		√
จำนำ	√	
จำเป็น		√
จำหน่าย	√	
จริง		√
จริงใจ	√	√
ฉลาด		√
เฉพาะเจาะจง		√
ฉาวโฉ่		√
ซื่อสัตย์	√	
เขี้ยบบขาด		√
เฉาะ	√	
เขื่อน	√	
เขี้ยบบคม		√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ชนะ	√	√
ชัดเจน		√
ซ้ำ		√
จึง	√	
จึงซึ่ง	√	√
ขุ่มขื่น		√
เที่ยวซาญ		√
เชื้อ	√	√
เชื้อใจ	√	√
เชื้อถือ	√	√
เชื่องมัน	√	√
เชือดเดือน	√	
เชื่อมโยง	√	√
ช่วงชิง	√	
ชกตอย	√	
ชดเชย	√	
ชดใช้	√	
ชน	√	
ชอกซ้ำ		√
ชอบ	√	√
ชำนาญ		√
ชำระ	√	
ซ้ำ	√	
ซ้ำ		√
ใช้	√	
เช่า	√	
ขับซ้อน		√
ซ้ำ		√
ซาบซ่า		√
ซาบซึ่ง		√
ชุกชน	√	√
ขุ่มขำ		√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ซึ่ง		√
ชื่อ	√	
ชื่อตรง		√
ชื่อสัตย์	√	√
เชิงชี้		√
ชอกซอน	√	
ช่อม	√	
ช้อม	√	
ชวย		√
ชำซาก		√
ดั่ง		√
ดั้น	√	√
ด่า	√	
ดี		√
ดี้อ	√	√
คู	√	
คูแล	√	√
เด็ดขาด		√
เด็ดเดี่ยว		√
แดง		√
เด็ด		√
เด็ดดาล		√
เด็ดร้อน		√
เดินทาง	√	
โดดเด่น		√
โดดเดี่ยว		√
โดน	√	
โดยสาร	√	
ดม	√	
ดอง	√	
ด้า		√
ดำน้า	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ดำเนินการ	√	
ดำรง	√	
ดำรงชีพ	√	
เดา	√	
ตลาด	√	
ตั้งใจ	√	√
ตั้งเป้า	√	
ตัดสิน	√	
ตาย	√	√
ติดเชื้	√	
ติดตั้ง	√	
ติดตาม	√	
ติดต่อ	√	
ตี	√	
ตื่นตระหนก		√
ตื่นเต้น	√	√
ตื่นตัว	√	√
เตะ	√	
เต็มใจ	√	√
แตกต่าง	√	√
แตกแยก	√	√
แต่งกาย	√	
แต่งงาน	√	
แต่งตั้ง	√	
เตี้ย		√
ต่อเนื่อง		√
ต้อยอด	√	
ต้อรอง	√	
ต่อสู้	√	
ต้อง	√	
ต้องการ	√	√
ต้อนรับ	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ตอบ	√	
ต่อ	√	
โต้ตอบ	√	
โต้ว่า	√	
ต่ำ		√
ตระเตรียม	√	
เตรียม	√	
เตรียมตัว	√	
เตรียมพร้อม	√	√
ถนัด	√	√
ถลาง	√	
ถลาลึก	√	
ถ่ายทอด	√	
ถ่ายโชน	√	
ถี่		√
ถูก(passive voice)	√	
ถูก(ราคา)		√
ถูกต้อง		√
ถื่อ	√	
ถึยง	√	
ถ่วง	√	
ถ่องแท้		√
ถอน	√	
ถ่มน้ำลาย	√	
ทะลึ่ง		√
ทำทาย	√	√
ทาบทาม	√	
ทึ่ง	√	
ทื่อ	√	√
ทึง		√
ทุกข์		√
ทุรกันดาร		√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ทุจริต	√	√
ทุ่มเท	√	√
เท็จ		√
เทขาย	√	
เททิ้ง	√	
แทรกซึม	√	
แทรกซ้อน	√	
ทวง	√	
ทวงคืน	√	
ทวงถาม	√	
ตระหนง		√
ทรมาน	√	√
ทอด		√
ท่องเที่ยว	√	
ทดสอบ	√	
ทนทาน		√
ทบทวน	√	
โทรศัพท์	√	
ทำ	√	
ทำงาน	√	
ทำมาหากิน	√	
ทำลาย	√	
เท่ากัน		√
เท่าเทียม		√
ทราบ	√	
ทรุดโทรม		√
ทรงจำ		√
ธนาคาร	√	
นับ	√	
นำ		√
นั่ง	√	
นิยม	√	√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
นั่งเฉย	✓	✓
เน้น	✓	
แนะนำ	✓	
แน่นอน		✓
นอน	✓	
น้อยใจ	✓	✓
น้อยเนื้อต่ำใจ		✓
นำเข้า	✓	
นำเสนอ	✓	
ขนาด	✓	
หนัก		✓
บังคับ	✓	
บังเอิญ	✓	✓
บัญชี	✓	
บันทึก	✓	
บันทึก		✓
บ้า		✓
บาง		✓
บาดเจ็บ	✓	✓
บ้าน	✓	
บิดเบือน	✓	✓
บิน	✓	
บุ่มบ่าม	✓	✓
บูรณาการ	✓	
เบรก	✓	
แบ่งปัน	✓	
แก้ว		✓
เปื้อ	✓	✓
บกพร่อง	✓	✓
บดขยี้	✓	
บัน	✓	
บริการ	✓	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ป้อง		√
บริสุทธิ		√
บริหาร	√	
บอก	√	
บำบัด	√	
บำเพ็ญ	√	
บรรเทา	√	
บรรยาย	√	
บรรเลง	√	
ประกาศ	√	
ประชุม	√	
ประณีประนอม	√	√
ประกวด	√	
ปรากฏ	√	
ปกครอง	√	
ปฏิรูป	√	
ป้องกัน	√	
ประสานงาน	√	
ปฏิบัติ	√	
เป็น	√	√
ประชิด	√	
ประทุษร้าย	√	
ประยุกต์	√	
ปลอม	√	
ปลอมแปลง	√	
แปลก		√
แปลง	√	
แปร่ง	√	
ปลดปล่อย	√	
ปกป้อง	√	
ป้องกัน	√	
ประชาสัมพันธ์	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ไป	√	
ปรับ	√	
ปรับปรุง	√	
ประปา	√	
แปล	√	
ประพจน์	√	√
โปรโมท	√	
ปราม	√	
ปราบปราม	√	
ประสาน	√	
เปลี่ยนแปลง	√	√
ปะทะ	√	
เปิดเผย	√	
ปิดบัง	√	
ปฏิบัติ	√	
ปฏิเสธ	√	
ประกอบ	√	
ประกัน	√	
ประคอง	√	
ประคิม	√	
ประมาณ	√	
ประมง	√	
ประเมิน	√	
ปรึกษา	√	
ปลด	√	
ปลุก	√	
ปัก	√	
ปรองดอง	√	√
โปร่งใส		√
ปลดอดภัย		√
ประทับใจ	√	√
ประสงค์	√	√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ปกติ		√
ปั่นป่วน		√
เพราะบาง		√
ประหลาดใจ		√
ประหลาด		√
ปิติ		√
ปรารถนา	√	√
ปลาบปลื้ม		√
แปลก		√
แปรปรวน		√
แปรผัน	√	√
ปรับตัว	√	
ผาสุก		√
ผายลม	√	
เผื่อแผ่	√	√
เผละ		√
ผิด		√
ผิดพลาด		√
ผ่องคลาย	√	√
ผ่องผืน	√	
ผืนผวน	√	√
ผ่าตัด	√	
ผลักดัน	√	
ผลัด	√	
ผลิต	√	
ผันแปร	√	√
เผยแพร่	√	
เผา	√	
เผชิญหน้า	√	
ผิดผี	√	
ฝึกฝน	√	
ฝึกไฝ	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ฝัน	√	
ฝึกซ้อม	√	
ฝัน	√	√
ไฝฝัน	√	√
พิจารณา	√	
พิสูจน์	√	
พัน	√	
พั่น	√	
เพี้ยน	√	√
พยายาม	√	√
พัฒนา	√	
พูด	√	
พูดคุย	√	
พบปะ	√	
พลาดพลั้ง	√	√
เพิ่ม	√	
พาณิชย์	√	
แพทย์	√	
พักผ่อน	√	
พังทลาย	√	
เพาะปลูก	√	
เพาะเลี้ยง	√	
พอใจ	√	√
ฟังพอใจ	√	√
ฟังเข้าชน	√	
พร้อม	√	√
พิเศษ		√
พิศวง		√
เพื่อฝัน	√	√
ฟังฟัง	√	
ฟังพา	√	
แพ้	√	√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
พ่ายแพ้	√	√
พินทุ	√	
พิต	√	√
พลู๊ด		√
พอนพะ		√
พุ่มเพื่อย		√
พะอะพะ		√
พุงชาน		√
ไฟฟ้า	√	
ภูมิใจ	√	√
เมือง	√	
มี	√	
มา	√	
มอง	√	
ไม่	√	√
มั่ว	√	√
มั่วหมอง		√
เมตตา	√	√
มั่นคง		√
มุ่งหมาย		√
มันส์		√
มันใจ	√	√
มีด		√
ยาก		√
เยือกเย็น		√
เย็น		√
เยอะ		√
ยินยอม	√	√
ยุ่งยาก		√
ยอมรับ	√	√
ยาว		√
ยินดี	√	√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ยกเล็ก	✓	
ยี่น	✓	
ยั๊บยั้ง	✓	
ย้าย	✓	
โยกย้าย	✓	
ยิง	✓	
ยกฐานะ	✓	
ยก	✓	
ยอม	✓	
ยัด	✓	
ยี่นร้อง	✓	
ยื้อ	✓	
แย่ง	✓	
แยกแยะ	✓	
รวย		✓
รอบรู้	✓	✓
ระลึก	✓	
รัก	✓	✓
รังแก	✓	
รู้	✓	✓
ร่วมเย็น		✓
รอบคอบ		✓
รู้ลึก	✓	✓
เรียบร้อย		✓
รับผิดชอบ	✓	✓
ร่วมมือ	✓	✓
เร็ว		✓
ระมัดระวัง	✓	✓
รับรู้	✓	
ร้อน		✓
รังเกียจ	✓	✓
รุนแรง	✓	✓

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
รับรอง	✓	
รองรับ	✓	
รัฐประหาร	✓	
รวม	✓	
เรียน	✓	
เรียนรู้	✓	
รักษา	✓	
ระบายน	✓	
โรงแรม	✓	
รับจ้าง	✓	
ร้องเรียน	✓	
รับ	✓	
รุก	✓	
รวมตัว	✓	
รวบรวม	✓	
รู้	✓	
เริ่มต้น	✓	
รับจําหน่าย	✓	
รณรงค	✓	
ระเบิด	✓	
รับใช้	✓	
ระดมสมอง	✓	
รุม	✓	
รุงรัง		✓
รก		✓
ลิดรอน	✓	
รุกราน	✓	
แรง		✓
เลือกตั้ง	✓	
ลอก	✓	
ลง	✓	
ลอบสังหาร	✓	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
ลักลอบ	√	
เลือก	√	
ละเล่น	√	
เลียนแบบ	√	
ลงทุน	√	
ลงนาม	√	
เล่น	√	
ลงทะเลียน	√	
ละเมิด	√	
ละเว้น	√	
ล้างแค้น	√	
แล้ว	√	
ลำบาก		√
ละเอียด		√
ลับ	√	√
เลว		√
เลวร้าย		√
ล้มเหลว	√	√
โลก	√	√
ละอาย		√
ลาดชั้น		√
ลงโทษ	√	
วิบัติ		√
วุ่นวาย		√
เวินเว้อ		√
ว่างเปล่า		√
เวทนา	√	√
ไว้ใจ	√	√
ไว		√
วิเคราะห์	√	
วิปโยค		√
วาง	√	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
วิจัย	✓	
วัด	✓	
ว่าจ้าง	✓	
เวนคืน	✓	
วางกรอบ	✓	
วิจารณ์	✓	
ว่ายน้ำ	✓	
วินิจฉัย	✓	
วิพากษ์	✓	
ศึกษา	✓	
ศรัทธา	✓	✓
โคกเคड़ा		✓
ศักดิ์สิทธิ์		✓
เคड़ा		✓
สะอิดสะเอียน		✓
สนอง	✓	
ส่งเสริม	✓	
สมัคร	✓	
สมรส	✓	
สร้าง	✓	
สอบ	✓	
สิ้นสะเพื่อน	✓	✓
เสียชีวิต	✓	
แสดง	✓	
สกัด	✓	
ส่งออก	✓	
สร้างสวรรค์	✓	✓
ส่ง	✓	
ส่งเสริม	✓	
สะสม	✓	
สังเคราะห์	✓	
สั่ง	✓	

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
สาธตณะสุข	√	
สาธิต	√	
สำรวจ	√	
สำรวจ	√	
สืบพันธุ์	√	
สูบ	√	
เสนอ	√	
เสียบ	√	
สนอง	√	
แสดง	√	
สุข		√
สวย		√
สามารถ		√
เสถียร		√
ส่าย	√	
สอบ	√	
สว่าง		√
สำคัญ		√
เสียสละ	√	√
สลด	√	√
สยดสยอง		√
สัมพันธ์		√
สำเร็จ	√	√
สุจริต		√
สงบ	√	√
เสื่อมทวาม		√
สมบูรณ์		√
เสื่อมโทรม		√
เสียหาย		√
สงบสุข		√
สูง		√
สั้น		√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
สะอาด		√
สกปรก		√
สนใจ	√	√
สมจริง		√
สมัครใจ	√	√
สมานฉันท์	√	√
สมดุล		√
สมบูรณ์		√
เสมอภาค		√
สม่ำเสมอ		√
ใส		√
เสีย	√	√
แอบร้อน		√
สะดวก		√
สบาย		√
สนุก	√	√
สนุกสนาน	√	√
สมหวัง	√	√
สามัคคี	√	√
เสียหาย		√
เห็น	√	√
เห็นแก่ตัว	√	√
เห็นชอบ	√	√
หา	√	
ให้	√	
หาหรือ	√	
หลากหลาย		√
หลงลืม	√	√
หมาย		√
เหมาะสม		√
ใหม่		√
เหมือน		√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
หวัง	√	√
หวาดกลัว	√	√
ไหวหวั่น	√	√
หวาน		√
โหวต	√	
หนา		√
หนาว		√
เหน็บหนาว		√
หนาวเย็น		√
หนักแน่น	√	√
เหงา		√
หงุดหงิด	√	√
หยิ่ง	√	√
หยาบช้า		√
หยาบ		√
หย่าร้าง	√	
หยุด	√	
ฮ่าน	√	
เฮา	√	
อบรม	√	
ออก	√	
อบ	√	
ออกแบบ	√	
อนุเคราะห์	√	√
อาศัย	√	
อนุญาต	√	
อพยพ	√	
อาฆาต	√	√
อุกอาจ		√
อุทธรณ์	√	
อุ้ม	√	
เอาใจใส่	√	√

คำต้นเค้าศัพท์	การ-	ความ-
อาศัย	√	√
อาญา		√
อ่อน		√
อยากรู้ อยากเห็น	√	√
อ่อนไหว	√	√
อ่อนแอ	√	√
อ้วน		√
อวบ		√
เลือกอาหาร	√	√
อบอุ้ม		√
เอื้อเฟื้อ	√	√
อึดอัด		√
อำลา	√	
ฮา		√
เขียน		√



ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	ปิยะพงษ์ เลาศรีรัตนชัย
วันเดือนปีเกิด	20 ธันวาคม 2529
สถานที่เกิด	จังหวัดนครปฐม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	43/31 หมู่บ้านเปี่ยมสุข ซอยลาดพร้าว 63 ถนนลาดพร้าว แขวง สะพานสอง เขตวังทองหลาง กทม. 10310
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2548	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
พ.ศ.2552	บริหารธุรกิจบัณฑิต วิชาเอกการจัดการการท่องเที่ยวและการ โรงแรม จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (เกียรตินิยมอันดับ 2)
พ.ศ. 2554	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ